

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

**OVER LEVEN IN
SINGLEHOOD**

**AUTISME: OBSTAKEL
OF SUPERKRACHT?**

**SST! ALLES OVER
DE STILLE RUIMTES**

NR. 170 | JAARGANG 25 | APRIL 2026 | GRATIS | WWW.DWARS.BE

hoofredacteur	Thijs van Dam
adjunct- hoofredacteur	Laura Aerts
redactie	Bjorn De Busschere Eline Van de Weyer Emma Mertens Jana Geets Lara Kleber Laura Aerts Liesbeth Brusselmans Lina Goethals Lena Bernaerts Lotte Mertens Maxwell Vormezele Merel Haverkamp Pauline Bongaerts Remco Terryn Samuel van Dam Stien Loos Thijs van Dam Viktor Van Kerckhoven Willem Cretskens
poëzie	Jana Geets
eindredactie	Merel Naudts (verantwoordelijke) Stijn Crick (verantwoordelijke) Anne-Marie Dimitrov Bjorn De Busschere Chloë Van Camp Eline Van de Weyer Hanne Colémont Henrik Van Overvelt Jana Geets Katoo Knecht Ken Hendrickx Lara Kleber Laura Aerts Laurens Verhaegen Liesbeth Brusselmans Lina Goethals Lotte Mertens Margaux Swinnen Maxwell Vormezele Pauline Bongaerts Rabiatou Jalloh Robin Rutten Samuel van Dam Silke Ramaekers Stien Loos Thijs van Dam Viktor Van Kerckhoven Willem Cretskens
beeld	Hanne Colémont (verantwoordelijke) Anne-Marie Dimitrov Bjorn De Busschere Ine Cuypers Laurens Verhaegen Lina Goethals Maxwell Vormezele Mila De Jager Otto Van Kerckhove Rabiatou Jalloh Silke Ramaekers Zelia Misiewicz
cover & back lay-out	Otto Van Kerckhove
PR	Lena Vercammen (verantwoordelijke) Anne-Marie Dimitrov Bjorn De Busschere Hanne Colémont Kaat Heylen Laurens Verhaegen Liesbeth Brusselmans Lina Goethals Thijs van Dam
sociale media	Laurens Verhaegen (verantwoordelijke)
krom	Anne-Marie Dimitrov (verantwoordelijke) Bjorn De Busschere Eline Van de Weyer Hanne Colémont Lina Goethals Stijn Crick
boekhouding	Eline Van de Weyer Emma Mertens Jana Geets Laura Aerts Laurens Verhaegen Stijn Crick
IT	Laurens Severin
drukkerij	Aron Bauwens Lina Goethals Gazelle

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op www.dwars.be vind je met stevige regelmaat nieuwe content. Dit nummer werd afgesloten op 22/03/2026.

krom is een satirisch blad. Alle namen in *krom* zijn verzonnen, behalve wanneer het over bekende personen gaat. Elke advertentie in *krom* is niet goedgekeurd of bekrachtigd door de genoemde organisatie(s) en is zonder geldelijke vergoeding.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluijstorten.

Opname: 1.500 exemplaren. VU: Thijs van Dam, Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

2 adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

TWEE JAAR ZONDER ZORGEN

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Lena Vercammen

De babyfototrend is ondertussen alweer bijna volledig overgewaaid. Mijn hunkering naar nostalgie daarentegen nog niet. Allemaal keken we terug in het verleden, terug in de tijd. Een tijd gekenmerkt door onbezonnen plezier, zonder al te veel actieve herinneringen. De wereld oogde vredig, Demir bezuinigde niet en tweestapsverificatie was onbestaand. Gespeend van alle onheil leefden we.

Tijdens de zoektocht naar een toffe, liefst enigszins schattige foto keek ik mijn vroegere zelf recht in de ogen. Ik keek naar hem. Hij keek naar mij. Ik keek om me heen. Ik dacht: o. Dit is het dus, hetgeen waar ik vroeger niets van wist, waar ik niet bezorgd om was, waar ik me niet mee bezighield. De realiteit, de wereld.

Ik wist niets van de wereld, van geopolitieke spanningen, van infectieziekten, van de Europese Unie (p. 8 leert je alles wat kleine ik wilde weten) of wiskunde (p. 10 helpt je verder). Deadlines bleven me gespaard – voor zover ik me herinner toch – regen had iets magisch en ik vermeed nog geen ongelezen berichten. Was toen werkelijk alles beter?

Al bestond niet. Iedereen schreef zijn mails nog zelf. (Niet dat ik mailde, ik was toen twee, maar ik stel me dat zo voor.) In mijn gedachten was er vroeger minder dan nu: minder entertainment, minder technologie, minder drukte. En wat er was, was trager. Toegegeven, het is niet zo dat tweejarige ik alles wat er toen in de wereld gebeurde, en wat niet, zo goed heeft onthouden dat ik het nu volledig waarheidsgetrouw kan analyseren en met de wereld kan delen, maar toch.

Het is wel zo dat ik het me waarschijnlijk veel rooskleuriger voorstel dan het was. Ook toen hadden we zorgen: over onszelf, onze omgeving, onze lievelingsknuffel en de wereld. Een wereld die nog altijd dezelfde is, hoewel ze zich soms volledig anders voordoet. Terwijl we (of ik alleen, als jij niet meedoet) weemoedig terugdenken aan een tijd waarin alles beter was, weten we ergens diep van binnen: het is een illusie. Een fijne illusie.

Thijs van Dam, **hoofredacteur**

Thijs van Dam

4	autisme: Kenneth Lasoen deelt zijn ervaring
6	waar is de Studentenraad eigenlijk mee bezig?
8	<i>Europe Night</i>
10	David Eelbode over dolfijnen en wiskunde
12	wie is Peter Bols?
14	VVS over de besparingen
15	sprichst du auch Deutsch? alles over Deutschcafé
16	proffenprofiel: Cedric Jenart
22	ridders en furry's op je tv
23	kortverhaal
24	waarom er over jou geroddeld wordt
26	recensie ² : <i>Wuthering Heights</i>
28	puzzels, memes en cultuurkalender
32	<i>dwars</i> door de Wetstraat: de loonkloof
33	haatfabriek
34	het laatste woord
35	poëzie

INHOUD

7 sst! stille ruimtes onder de loep

Wie gebruikt de stille ruimtes? En waar zijn ze eigenlijk? Lees meer over waar je naartoe kan als je rust op de drukke campus zoekt.

18 singlehood: waarom we gezamenlijk single zijn

Waarom zijn we steeds vaker single? Wat is singlehood eigenlijk? En zijn singles echt gelukkiger? Van situation-ship tot vaste relatie: prof. Dimitri Mortelmans weet het allemaal.

AUTISME ALS OBSTAKEL OF SUPERKRACHT?

tekst: Maxwell Vormezeele
beeld: Maxwell Vormezeele
lay-out: Thijs van Dam

Binnenkort is het Wereld Autisme Dag. Op 2 april heeft de wereld het moment om stil te staan bij autismespectrumstoornis (ASS), een neurobiologische ontwikkelingsstoornis waarbij mensen de wereld anders ervaren, informatie anders verwerken en anders interageren. Volgens de Vlaamse Vereniging Autisme zijn er in heel België zo'n 117.000 mensen met ASS. Wie beter om hierover te praten dan Kenneth Lasoen, gast-professor aan onze universiteit, internationaal expert in inlichtingen- en veiligheidsdiensten en zelf een persoon met ASS?

Als je ASS hebt, kom je er vroeg of laat wel achter dat je het hebt. De meeste mensen ontdekken dat in hun kindertijd, maar bij Lasoen was dat toen hij een laat-twintiger was: "De exacte aanleiding om mij toch te laten testen, was toen ik terugkeerde van mijn veiligheidsstudies in het Verenigd Koninkrijk. Ik had me aangemeld voor proeven en bij een van die proeven liep het helemaal fout. Het was een abstracte redeneertest van CELO. Ik begon me toen af te vragen: wat is hier nu eigenlijk aan de hand? Iedereen zei dat het een normale test voor intelligentie en redeneervermogen was, maar ik snapte het totaal niet. Dat was de aanleiding om te gaan kijken of er een neurologische verklaring voor was. Zo heb ik me laten testen en daar werd dan echt de diagnose gesteld: ik scoorde op het spectrum", vertelt hij.

inlichtingen over ASS

Hoewel Lasoen pas op 28-jarige leeftijd zijn diagnose kreeg, waren er al vermoedens dat hij ASS had. "Ik moest wel wat vaker IQ-testen afleggen en daar kwam ik wel uit als zijnde 'hoogbegaafd'. In mijn tijd was er nog niet echt aandacht voor die thematiek." Lasoen had het besef van 'anders zijn' in zijn kindertijd. "Ik was anders ingesteld en had een ander probleemoplossend vermogen. Ik kon moeilijk omgaan met anderen en me ook niet inleven in hun leefwereld. Ik verdiepte mij gewoon in dingen die mij enorm hard interesseerden", vertelt hij overtuigend. "Ik werd niet echt gepest, maar ik werd overal uitgesloten. Daar kon ik niet goed mee om. Dat snapte ik niet."

Uiteraard bevat ASS veelvoorkomende kenmerken die bij ieder persoon in verschillende mate voorkomen. Lasoen heeft een verscheidenheid aan die kenmerken. "Ik heb automatisch behoefte aan structuur. Voor sommige dingen kan ik dan weer chaotisch zijn, vooral voor zaken die ik irrelevant of niet interessant vind. Daar leg ik mezelf geen structuur op", vertelt hij. Ook plotse verandering kan voor Lasoen moeilijk zijn: "Ik kan enorm veel stress krijgen wanneer ik lesgeef en het scherm niet krijg aangesloten of de filmpjes in PowerPoint niet willen afspelen." Ook heeft hij oog voor detail en is hij perfectionistisch: "Het heeft zijn voordelen op het vlak van hoe ik mijn lessen organiseer en ik breng altijd opnieuw finesse aan."

Wanneer we kijken naar de redeneertest van *werkenvoor.be*, het selectiebureau van de federale overheid, lijkt het alsof ASS een obstakel is, omdat sommige mensen met autisme niet abstract kunnen denken. ASS kan echter ook een gave zijn. "Ik wil het nooit als een obstakel zien, maar eerder als een voordeel. Het 'obstakel' ligt eerder bij de samenleving en niet bij de persoon die neurodivergent is. Wie ik vandaag ben, heb ik voor een groot stuk te danken aan het feit dat ik op het spectrum zit", legt hij overtuigend uit. Zijn specialisatie in inlichtingenstudies dankt hij bij wijze van spreken aan ASS. "In het beste geval maak je van je hobby of passie je beroep. Zelf heb ik dat gevonden in inlichtingenstudies en lesgeven."

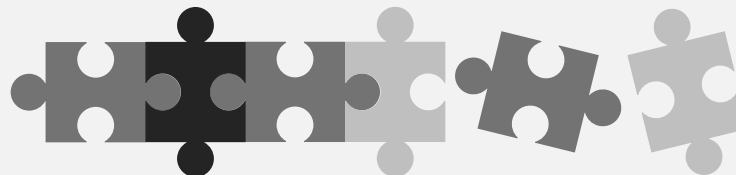
ASS gerepresenteerd

ASS komt niet enkel voor in het echte leven, maar ook in de media. Zo zijn er tv-series met personages die ASS hebben, zoals *The Big Bang Theory*, *The Good Doctor*, *Rain Man* ... Die mediavormen kregen kritiek vanwege stereotypering van ASS, wat Lasoen ook volkomen begrijpt. Maar dat neemt niet weg dat de mediarepresentatie van ASS belangrijk blijft. "Representatie helpt om te normaliseren. Ik denk dat het helpt om het aanbod van neurodiversiteit in al haar vormen te laten komen, zodat iedereen snapt hoe je met elkaar kunt omgaan. Er zijn zo veel mogelijke versies – 'de autist' bestaat niet."

Lasoen heeft een persoonlijke boodschap aan mensen met ASS: "Vind jouw manier om datgene dat de buitenwereld als een 'obstakel' ziet om te draaien in jouw voordeel; vind je ding waar je goed in bent. Als het helpt, wil ik wel een rolmodel zijn voor mensen met autisme. Ik wil daar graag vaker over getuigen en zo laten zien dat er niets mis is met autisme." Zelf heeft hij ook een idool met ASS: Alan Turing, de man die de encryptie van de Duitsers heeft gekraakt. "Zonder zijn vaardigheden had de Tweede Wereldoorlog langer geduurd. Dat bewijst dat je zulke mensen nodig hebt."

Zou Wereld Autisme Dag iets moeten zijn als Pride Month of eerder iets voor de autis megemeenschap? Volgens Lasoen mag het uiteraard wat meer aandacht krijgen, maar niet te veel. "Het helpt wel om je emotioneel in te leven in anderen

en bepaalde gedragingen te plaatsen. Het moet vooral iets zijn wat we niet zodanig in de verf zetten als 'dit is anders', maar gewoon om te normaliseren. Mensen met ASS moeten hun plaats in de maatschappij hebben zonder moeilijkheden te ondervinden vanwege hun neurodiversiteit." □

STEAKHOUSE FAUCHER OF TOCH GEWOON DE UNIVERSITEITSCLUB?

tekst: Thijs van Dam
beeld: Anne-Marie Dimitrov
lay-out: Lena Vercammen

Waar is de Studentenraad zoal mee bezig? Wie het weet, mag het zeggen. Wie het niet weet, mag verder lezen. Om antwoord te geven op deze prangende vraag ging d~~wa~~rs naar de Open Algemene Vergadering. Wie zijn ze? Wat doen ze? En vooral: waarom?

Vooraleer de vergadering begon, was er een broodje en een voorprogramma. Al Officer Koen Pepermans bracht het laatste nieuws over AI en hoe UAAntwerpen daarmee omgaat. Zo vertelde hij dat je data beschermd is wanneer je via je studentenaccount Copilot gebruikt, over de vele interne discussies met “de believers en de non-believers”, over “ethische duurzaamheidskwesties” en over de verantwoordelijkheid van de gebruiker.

De tweede openingsact werd verzorgd door Matthias Verstraeten. Je kan hem kennen van zijn rol in UAAntwerp Climate Team, waar hij dan ook over vertelde. Met slides over duurzaamheid, rekenmethoden, vergroening en uitleg over uitdagingen bracht hij de Algemene Vergadering op de hoogte. Zo wordt 0,5% van de CO₂-uitstoot van UAAntwerpen veroorzaakt door de catering en telt ‘auto-campus’ Drie Eiken de meeste automobilisten.

Na deze twee *crash courses* kon het vergaderen echt beginnen, met meteen een belangrijk agendapunt. Coördinator Onderwijs Yorn Maes, bekend van onze artikels over de ECTS-fiches en het fraudereglement, stelde zich kandidaat als ondervoorzitter. “Ik doe het nog altijd even graag als in het begin”, lichtte hij zijn kandidatuur kort toe, waarna hij gemandeerd werd de zaal te verlaten. De overige leden bereidden vragen voor, Yorn werd teruggeroepen en beantwoordde de bedachte vragen. Vervolgens moest hij opnieuw buiten wachten, er werd over hem gepraat (veel complimenten trouwens, jammer dat hij er niet bij was), gestemd, Yorn werd opnieuw binnengeroepen en, tromgeroffel, hij werd gefeliciteerd. Yorn was ondervoorzitter, groot applaus.

De vergadering ging verder. Verschillende leden van de Algemene Vergadering vertelden wat er gebeurde in de vele raden waar zij deel van uitmaken. Het ging over: levensbeschouwelijke diensten (sommige korfvakken verdwijnen), het onderwijs- en examenreglement (niets fundamenteel anders), de betoging tegen de besparingen (alom bekend) en de sociale voorzieningen (bezuinigen, bezuinigen) met komida (stijgende prijzen, inconsequente openingsuren, elite-beleid op Drie Eiken, veel verontwaardiging).

Ook op de agenda: de locatie voor het jaarlijkse etentje van de Algemene Vergadering. De relevante coördinator had wat rondgebeld en deed vier voorstellen. Er moest enkel nog gekozen worden. De opties: Bizie Lizie op ‘t Zuid, Camion in ‘t Groen Kwartier, steakhouse Faucher en de universiteitsclub. Na een uitgebreide bespreking van de voor- en nadelen (reisafstand, vegan opties, reserveringsoptie, allergieën) kwam de Universiteitsclub op alle vlakken het best uit de bus. Er werd er dan ook logischerwijs voor gekozen om “de vier opties wat meer te concretiseren”, jawel.

Is stuver worden de moeite? Jazeker, je leert over de universiteit, over AI en duurzaamheid. Wie wil dat nu niet? Oordeel zelf ☐

STILLE RUIMTE: TOEVLUCHTSOORD VOOR STUDENTEN

Sst! Niet iedereen weet dat ze bestaan, maar op drie campussen van onze universiteit kan je als student of personeelslid terecht in de zogeheten 'stille ruimte': een plek voor gebed, bezinning en rust. *dwars* sprak met studenten over wat de stille ruimte voor hen betekent.

Op de Stadscampus tref ik Yassien net voordat hij de stille ruimte wil betreden en vraag hem of hij zin heeft in een gesprek. "Ik ga nu bidden, maar als je er straks nog bent, graag!", antwoordt hij. Na het gebed komt Yassien samen met zijn vriend Malik naar me toe. De twee leerden de stille ruimte in hun eerste bachelorjaar kennen via vrienden. "We gaan er nu dagelijks samen naartoe om te bidden", vertelt Yassien.

Het is fijn dat de universiteit een plek voorziet waar mensen zich even kunnen afzonderen", vertelt Malik. De ruimte wordt niet uitsluitend gebruikt voor gebed. "Tijdens de examenperiode in januari kwam ik hier ook regelmatig om gewoon even rust te vinden en te lezen", gaat hij verder. "Door de betonnen inrichting komt er weinig geluid naar binnen en ook de lichtinval zorgt voor een rustige sfeer. De ruimte ligt een beetje verstopt, maar dat vinden we niet zo erg. Dat geeft juist het gevoel van een volledige afzondering van de drukte."

meer dan rust

Wat later spreek ik Ilyas, een tweedejaarsstudent Politieke wetenschappen. Hij vertelt dat de plek belangrijk is voor veel studenten. "De stille ruimte wordt door veel studenten gebruikt. Onze universiteit kent een grote moslimgemeenschap die er komt voor het gebed, maar ook andere studenten maken gebruik van de ruimte om bijvoorbeeld de Bijbel te lezen of te mediteren." Tijdens ons gesprek ziet Ilyas zijn vriend Mohib voorbijlopen en vraagt hem om zich bij ons te voegen. Hij gaat verder en benadrukt wat de stille ruimte voor hem betekent. "Het is meer dan tot rust komen. Voor mij is het echt spiritueel. Ik kom er om alles te vergeten en in vrede te kunnen zijn", vertelt Ilyas. "Het is inderdaad een moment waarop alles even wegvalt. Alle zorgen glijden van je af en je hoeft aan niets anders te denken", vult Mohib aan.

Ilyas benadrukt dat hij blij is dat er stille ruimtes worden voorzien op de campus en dat ze bijdragen aan de pluralistische visie van de universiteit. Al wil hij wel nog iets kwijt: "Het is jammer dat Campus Middelheim geen stille ruimte heeft. De studenten zijn in gesprek met de universiteit om ook daar een ruimte te voorzien, voorlopig zonder succes. Daardoor zijn er studenten die in lokalen of in de gang moeten bidden, of die niet op tijd terug in de les geraken omdat ze naar Campus Groenenborger moeten gaan."

zelf onthaasten?

Voor veel studenten blijft de stille ruimte intussen een plek om te ontsnappen aan de universiteitsdrukke en tot rust te komen. Op Campus Drie Eiken (lokaal D.R.023) kan je tijdens het academiejaar terecht van maandag tot vrijdag van 8u20 tot 19u en op zaterdag van 9u tot 13u. Op Campus Groenenborger (lokaal G.V.022) kan je terecht van 7u30 tot 19u. Op de Stadscampus (Koningstraat 10, onder studentenrestaurant komida) kan je tot slot van maandag tot vrijdag terecht met aangepaste uren afhankelijk van de periode. □

tekst: Stien Loos
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Bjorn De Busschere

Wat staat de Europese Unie de komende jaren te wachten? Dat was de centrale vraag tijdens de panelavond *Europe Night*, georganiseerd door Faculteit Sociale Wetenschappen. Moderator Kamiel Vermeylen, journalist bij Knack en gespecialiseerd in Europese politiek, leidde het gesprek. Aan tafel in de grote Aula Rector Dhanis zaten professor Peter Bursens (Europese Integratie, UAntwerpen) en twee leden van het Europees Parlement: Kathleen Van Brempt (Vooruit) en Kris Van Dijck (N-VA). Dit panel vulde een gesprek over drie thema's: de Europese regeldruk, het lang aanslepend verhaal over het Mercosur-handelsakkoord en de verdediging van de rechtsstaat. Het beloofde een boeiend gesprek te worden over de toekomst van het Avondland. **dwaars** lijst hier voor jou de belangrijkste passages op.

the US innovates, China replicates and EU regulates?

Zoals wel vaker in Europa, lag er nog voor de eerste vraag goed en wel werd gesteld al een woord op tafel dat zowel het probleem als de oplossing omvatte: 'vereenvoudigen'. Bursens schetste meteen het kader: Europa zit in een nieuw narratief. Waar de voorbije jaren de Green Deal het gesprek domineerde, klinkt nu steeds vaker de term '*regulatory simplification*' – regels vereenvoudigen. De vraag daarbij is vooral of het wel degelijk gaat om vereenvoudiging van regels of dat de Commissie eerder een semantisch rookgordijn optrekt voor een agenda van deregulering. Deregulering gaat verder dan simpele vereenvoudigingen:

regels verdwijnen, vaak ten koste van de bescherming die ze bieden. Efficiëntie verkopen terwijl rechten sneuvelen, is contraproductief. Volgens professor Bursens is hier het evenwicht tussen het vereenvoudigen enerzijds en het behouden van gevestigde rechten anderzijds een cruciale oefening.

Van Brempt maakte dat onderscheid concreet: "Vereenvoudigen? Op zich geen probleem." Tegelijkertijd waarschuwde ze dat de term ook dienst kan doen als een paraplu voor een dereguleringsoffensief. "Europese regeldruk zit niet alleen in Brussel, maar ook in hoe lidstaten Europese regels omzetten." Daarbij verwijst Van Brempt naar de richtlijn. Specifiek aan dat type wetgeving is dat het de lidstaten bindt ten aanzien van het te bereiken resultaat. De lidstaten moeten de richtlijnen dus zelf omzetten in eigen nationale wetgeving. Dat zorgt voor meer speelruimte dan bij een verordening, omdat regels per land anders worden toegepast, wat voor buitenlandse investeerders weinig duidelijkheid schept. "Klimaat- en energieambitie zijn niet per definitie een economische handicap. Integendeel, wie inzet op minder fossiele afhankelijkheid, bouwt ook concurrentiekracht voor de markt van morgen."

Van Dijck zette het gesprek dan weer met beide voeten in de realiteit: investeringen volgen geen idealen, maar cijfers. Zijn kernboodschap was nuchter en onrustwekkend tegelijk: investeringen vinden hun weg niet meer naar Europa. In zijn analyse speelt versnippering een hoofdrol. De eengemaakte interne markt is niet zo perfect 'eengemaakt' als men zou denken. Een voorbeeld van een integratiewerf is de eenmaking van een gemeenschappelijke kapitaalmarktunie.

EUR PE NIGHT

de Mercosur-saga

Het tweede blok kreeg een herkenbaar gezicht: Mercosur. Handel levert welvaart op, maar niet iedereen krijgt hetzelfde stukje van de taart. Het ging dus niet gewoon over 'pro of contra', maar over voorwaarden: hoe veranker je normen rond milieu, voedselveiligheid en sociale bescherming? En wat betekent dat voor sectoren die zich kwetsbaar voelen, landbouw op kop?

Bij de stemming over het akkoord onthield België zich, omdat er geen Belgisch standpunt was. De zes verschillende regeringen in dit piepklein landje konden het niet eens geraken: geen consensus, en dus ook geen positie binnen Europa. Dat komt niet als een donderslag bij heldere hemel, maar eerder als een bui die in België genadeloos volgt na een dagje zon. De echo's van politieke verdeeldheid over CETA (het vrijhandelsakkoord tussen de EU en Canada) een kleine tien jaar geleden, klinken nog duidelijk na als je door de Wetstraat wandelt. Van Brempt: "Het was een illustratie van hoe België soms pas kan spreken als iedereen het intern eens is, traag, maar ook voorzichtig en beredeneerd."

de rechtsstaat als fundament van de Unie: waarden op papier, macht in de praktijk?

Tot slot kwam de rechtsstaat op tafel, kort gezegd: het principe dat niet alleen burgers, maar ook de overheid gebonden is aan de wet en dat de burger beschermt tegen machtsmisbruik. In de oprichtingsverdragen wordt het vermeld als een van de fundamentele waarden van de Unie. Maar wat als lidstaten democratische principes uithollen? Hoe hard mag, kan of moet de EU ingrijpen? Het panel legde verschillende opties naast elkaar: sancties, druk via budgetten of net het idee om landen 'hun eigen weg' te laten bewandelen. Dat laatste is toch minstens bizar te noemen: je komt kernwaarden overeen, maar er is een partij die eenzijdig beslist dat die niet voor haar gelden. Kortom: niet netjes en uiterst zorgwekkend.

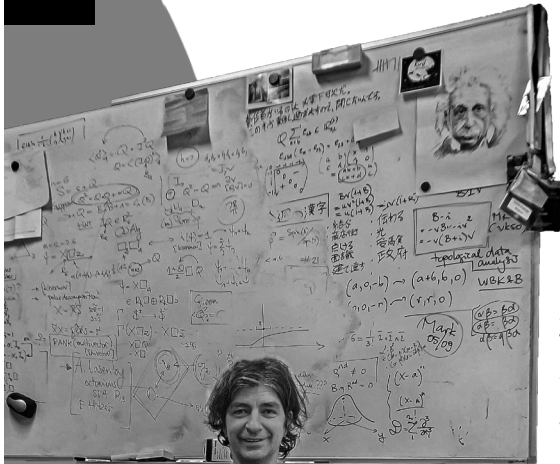
Er werd vooral benadrukt dat waarden verdedigen niet alleen een morele slogan is, maar ook een praktische vraag. Welke middelen heb je? Waar ligt de grens? En wat doe je als die grens telkens opnieuw getest wordt? Juridisch zijn er duidelijke tools die de verdragen aanreiken, maar die liggen in het politieke veld zeer gevoelig. Toch zijn ze niet nutteloos, want ze blijven een stevige stok achter de deur.

Na alle debatten bleef één ding hangen: Europa werd weinig als een abstract apparaat voorgesteld. Het ging over keuzes die tegelijk beschermen én begrenzen. Vereenvoudigen klonk soms als oplossing, soms als rookgordijn. Mercosur toonde dat handel nooit alleen over handel gaat. Ten slotte toonde het gesprek over de rechtsstaat waar de 'samen' in 'samenwerking' voor staat, hoewel het te betreuren valt dat niet elke lidstaat daaraan gevolg geeft. ▣

**tekst: Liesbeth Brusselmans
en Willem Cretsens
lay-out: Thijs van Dam**

SMIJTEN MET DOLFIJNEN: OP SAFARI DOOR DE WISKUNDIGE WILDERNIS

Wiskunde is een van de weinige vakken waarbij mensen het sociaal acceptabel vinden om te zeggen dat ze er 'niet goed in zijn'. Meer zelfs, veel mensen kijken met afkeer terug naar hun wiskundelessen op de schoolbanken, waar rekenmonsters zoals maaltafels en staartdelingen dagelijks aan de orde waren. Desondanks ligt wiskunde aan de basis van de huidige wetenschappelijke ontwikkelingen en wordt technologische geletterdheid belangrijker dan ooit tevoren. Om dit onderwerp aan te snijden, ging *dwaars* op gesprek met prof. dr. David Eelbode, hoogleraar Wiskunde, heavymetal-fashionista en Gobelijntjesverzamelaar.

Wanneer je de deur van het bureau van Eelbode opent, wandel je het meest prototypische bureau van een wiskundige binnen. Elke vierkante centimeter beschikbare oppervlakte is bedekt met papers, losse kladbladen en lege tassen koffie: "Zoals het hoort", klinkt het. Aan de muur zie je foto's van Einstein en een whiteboard volgeklad met formules, diagrammen en soms letterlijke Japanse symbolen. Eelbode is al zeventien jaar professor aan Departement Wiskunde en ontvangt elk jaar de eerstejaarsstudenten die beginnen aan de bachelors Fysica en Wiskunde. Daarnaast verzorgt hij ook de wiskundige vakken van de

academische masters en daardoor staat hij rechtstreeks aan het eindproduct én aan de toekomst van het middelbare wiskundeonderwijs. De ideale persoon dus om 't een en 't ander te zeggen over het belang van wiskunde in de maatschappij.

creativiteit is de echte schoonheid

Wanneer iemand zegt dat die graag wiskunde doet, is de reactie vaak dezelfde: "Of mensen lopen weg, of ze zijn bereid om te luisteren, maar haken vrij snel af", vertelt Eelbode. Hoewel de professor niet meteen iemand de schuld wil geven – de leerplannen zijn nu eenmaal wat ze zijn – ligt de kiem van die afkeer volgens hem deels in het middelbaar onderwijs, waar wiskunde vaak wordt gereduceerd tot louter rekenwerk. "Dingen worden je door de strot geramd", stelt Eelbode vast.

Het creatieve aspect is wat volgens de professor echt ontbreekt. Wiskunde op school voelt vaak als een invulboek, terwijl het eigenlijk een ontdek-

kingstocht zou moeten zijn. Hij haalt het voorbeeld aan van de groepentheorie, die in sommige middelbare richtingen al gegeven wordt. Het is een onderwerp dat niet zozeer draait om eindeloze berekeningen, maar om het begrijpen van abstracte structuren. Zo stelt het de student in staat om eens op safari te gaan in een wereld van logica en patronen, zoals het oplossen van een puzzel, wat op zich ook gewoon wiskunde is. Die verschuiving van focus, van mechanisch rekenen naar creatief puzzelen, is volgens Eelbode essentieel om de negatieve connotatie eindelijk te doorbreken.

het geheime ingrediënt van de wiskundedocent

Tijdens het interview ben ik letterlijk omringd door meerdere Gobelijntjes: de prestigieuze prijzen voor beste docent aan de faculteiten van UAntwerpen. Eelbode is de tel inmiddels bijna kwijt, maar zijn filosofie achter dit succes zeker niet. Wat is zijn geheime recept? "Een student die naar de les komt, moet meerwaarde krijgen ten opzichte van het louter lezen van de cursus", legt hij uit. Voor hem betekent dat een mix van humor, bereikbaarheid en vooral het verkleinen van de afstand tussen docent en student. "Als ik na de les zeven mensen moet helpen met vragen, dan eet ik mijn boterhammen twintig minuten later, maar die zeven mensen zijn wel geholpen en daarvoor doen we het ook", zegt Eelbode trots.

Voor Eelbode is de metafoor het krachtigste wapen van de wiskundedocent. Hoewel sommige wiskundigen huiveren bij de gedachte aan simplificatie, ziet hij juist de noodzaak ervan in. "De kracht van een goed beeld is veel meer waard dan het niet doen uit schrik om in te boeten op correctheid", stelt Eelbode. Een memorabel voorbeeld is de stelling van Bolzano¹. Waar die normaal abstract en droog klinkt, spreekt Eelbode in zijn les over 'smijten met dolfijnen'. "Jaren later herinneren studenten zich die dolfijnen nog", lacht hij. Het is precies die beeldende taal die de abstracte theorie omvormt tot iets tastbaars, waardoor het begrijpbaar wordt voor iedereen en zo een zaadje plant dat later kan uitgroeien tot echt begrip.

¹Voor de geïnteresseerden luidt deze (geen stress, er volgt geen examen):

$\forall f: [a, b] \rightarrow \mathbb{R} [f \in C([a, b]) \Rightarrow \forall \gamma \in \mathbb{R} ((f(a) \leq \gamma \leq f(b)) \vee (f(b) \leq \gamma \leq f(a))) \Rightarrow \exists c \in [a, b] : f(c) = \gamma]$

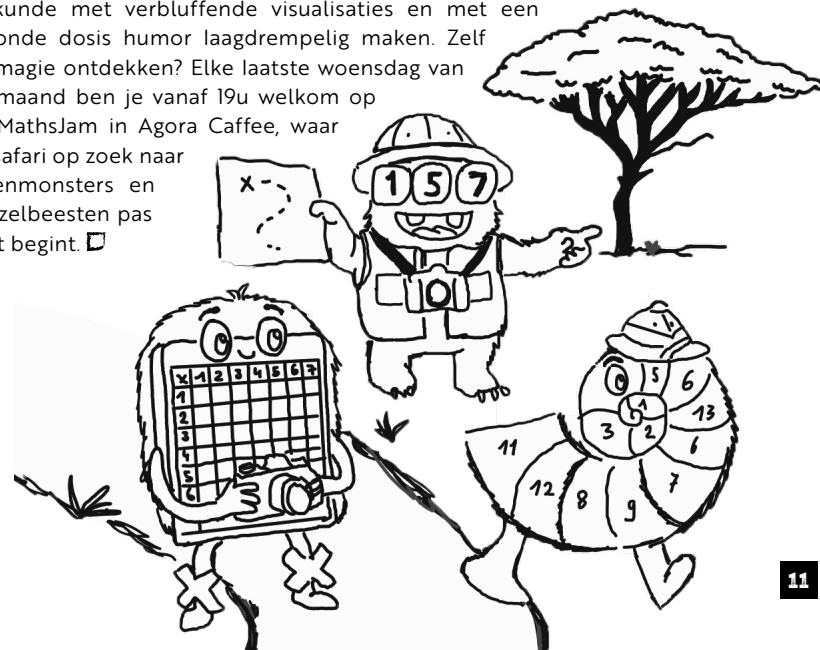
Of à la Eelbode: "Als je dolfijnen door een raam smijt, dan breekt je venster, toch?"

is rekenen nog van deze tijd?

tekst: Bjorn De Busschere
beeld: Rabiator Jalloh
lay-out: Bjorn De Busschere

Wanneer het gesprek onvermijdelijk evolueert naar de opkomst van AI en haar rol in het onderwijs, waarschuwt Eelbode voor blind vertrouwen op taalmodellen. Hoewel hij AI ziet als een handig hulpmiddel voor het 'intellectuele bandwerk', vreest hij dat studenten iets essentieels verliezen: de koppigheid om het probleem zelf te kraken. "De belangrijkste momenten in je leerproces zijn exact die momenten van frustratie. De momenten dat je in je bed ligt te malen omdat je een oplossing niet vindt", legt hij uit. Die worsteling uitbesteden aan een chatbot berooft de student van de uiteindelijke beloning. "De aha-erlebnis heb je veel minder als je alles aan AI toevertrouwt. Je moet daar soms even doorheen." Eelbode schrijft AI in de klaslokalen echter niet volledig af: "De vooruitgang is er en we kunnen het toch niet stoppen." Wat belangrijk zal blijven, is een kritische basis behouden. Je moet de regels kennen om de *checks and balances* te kunnen uitvoeren. Wiskunde blijft zo, ook in een gedigitaliseerde wereld, de ultieme training in logisch denken.

Voor wie zelf op ontdekkingsstocht wil, tipt Eelbode kanalen op YouTube als 3Blue1Brown, Numberphile en Stand-up Maths, die *quote unquote* moderne wiskunde met verbluffende visualisaties en met een gezonde dosis humor laagdrempelig maken. Zelf de magie ontdekken? Elke laatste woensdag van de maand ben je vanaf 19u welkom op de MathsJam in Agora Caffee, waar de safari op zoek naar rekenmonsters en puzzelbeesten pas echt begint. □

STOFWISSELING TOT NADENKEN

Van opleiding is hij dierenarts, maar zijn carrière laat zich al lang niet meer tot één vakgebied herleiden. Vandaag is hij decaan van Faculteit Farmaceutische, Biomedische en Diergeneeskundige Wetenschappen. Het gaat natuurlijk over: Peter Bols. Professor Bols leeft in de toekomst en het verleden, maar niet zozeer in het heden. Zijn interesses beslaan zowat alles wat los en vast zit: van beleidskeuzes via de verlichting tot interdisciplinair samenwerken. *dwaars* sprak met hem over zijn impressionante carrière, de toelatingsproef Diergeneeskunde, transversaal doortrekken, het belang van context en zijn grootste passie: fysiologie.

Een gesprek met Peter Bols eindigt meestal in gestructureerde chaos. Wanneer we vragen waar hij zich momenteel mee bezighoudt, neemt hij ons mee naar het verleden. "Wie de eerste diergeneeskundige opleidingen uit de achttiende eeuw wil begrijpen, komt vanzelf terecht bij iets groters: de verlichting, wetenschap, feiten, experimenten en de ontwikkeling van het kritisch denken." Bols hecht veel waarde aan de geschiedenis. "Je begrijpt een vak nooit helemaal als je alleen de technische kant ervan bekijkt."

de meerwaarde van fysieke interactie

Diergeneeskunde is meer dan enkel droge materie. "Een universiteit is meer dan een kanaal om informatie door te geven. Studenten leren ook door vragen van leeftijdsgenoten te horen en live te communiceren. Tijdens corona heeft de universiteit op indrukwekkend korte tijd de overstap gemaakt naar volledig digitaal onderwijs. Maar die periode heeft ook blootgelegd hoe belangrijk fysieke aanwezigheid en interactie zijn." Daarom stelt hij oude opnames uit de coronatijd nog ter beschikking, nieuwe maakt hij bewust niet meer.

Bols' grootste zorgen liggen niet bij het onderwijs op zich, maar in de context waarin jonge mensen moeten leren. "Jongeren worden overspoeld met nutteloze informatie." Als fysioloog haalt hij aan dat onze hersenen niet onbeperkt prikkels en informatiestromen kunnen verwerken. Die bezorgdheid koppelt hij aan de bredere individualisering van de samenleving en aan de afnemende concentratiespanne.

“Soms moet je uitzoomen om scherper te zien.”

"Ik vertrek graag van iets wat ik gelezen of gehoord heb in de actualiteit, maar dan merk ik op dat studenten soms totaal niet mee zijn. Dat is jammer, omdat actualiteit net helpt om leerstof te situeren. Soms moet je uitzoomen om scherper te zien. Mijn advies: lees. Boeken, tijdschriften, *dwaars* ... dat is extreem belangrijk voor het mentaal welzijn, redeneervermogen en de taalvaardigheid."

Die bezorgdheid sluit naadloos aan bij zijn kijk op AI. "De kern van onderwijs blijft in wezen dezelfde: jonge mensen komen naar een plek om te leren, worden getoetst en krijgen op basis daarvan een diploma. Alleen wordt de vraag hóé je toetst steeds complexer. Vandaag kan je een tekst die inhoudelijk van jou is, laten omzetten in correct Engels of Frans. Net daar wringt het schoentje: wat is dan nog van de student en welke credits zijn voor het systeem? Waar eindigt taalondersteuning en begint inhoudelijke uitbesteding?"

tekst: Liesbeth Brusselmans
beeld: Peter Bols (extern)
lay-out: Lena Vercammen

blik op de toelatingsproef diergeneeskunde

Een andere recente ontwikkeling op vlak van toetsen: de invoering van het toelatingsexamen Diergeneeskunde kent voor- en tegenstanders. "De toelatingsproef is een moeilijke kwestie. Enerzijds verlies je met zo'n test ook competente mensen. Anderzijds was een instroombeperking wel echt nodig. Hun beeld van de opleiding sloot niet echt aan bij de realiteit van het beroep of ze hadden een ontoereikende wetenschappelijke basis, maar met een goede hoeveelheid doorzettingsvermogen en motivatie is alles mogelijk." Tot voor kort startte een erg grote groep aan de opleiding Diergeneeskunde, terwijl uiteindelijk maar een op drie studenten ooit afstudeerde.

medisch, juridisch, ethisch en gedragsmatig

"De samenwerking tussen exacte wetenschappen en menswetenschappen kan beter", vindt Bols. "Ik volgde enkele opleidingen op de Stadscampus omdat je daar collega's ontmoet met wie je anders wellicht nooit in gesprek zou gaan. Dat is bijzonder boeiend en verrijkend. Het versterkt mijn overtuiging dat we nog veel meer zouden kunnen bereiken wanneer we disciplines met elkaar verbinden."

Onder al die thema's ligt nog iets fundamenteels: "Mensen veranderen op zich niet zo veel; het is de maatschappelijke context die verandert." Het voorbeeld dat hij daarvoor geeft, is roken. "Op het eerste gezicht een puur medisch, oncologisch dossier, maar net daar zit de uitdaging. Roken is zo'n thema dat je over de hele universiteit zou kunnen uitsmeren. Het heeft een medische kant, maar evengoed een juridische, ethische, gedragsmatige en sociale context. Waarom roken mensen? Welke rol speelt groepsdruk? ... Je kan daar een onderzoekslijn 'Van de moleculaire oncologie tot de populatiesociologie' van maken. Daarin zit wat een universiteit zou moeten zijn: een plek waar kennis niet netjes binnen faculteitsmuren blijft, maar elkaar kruist zodra een onderwerp daar om vraagt. Onderwijs gaat niet alleen over kennen en kunnen, maar ook over leren leven in een wereld die drukker, diffuser en complexer wordt." □

MINDER TIJD, MEER DRUK: DEMIRS EEUWIGE AANVAL OP DE STUDENT

De vorige maatregelen zijn amper twee jaar oud en toch wil minister van Onderwijs Zuhal Demir (N-VA) al opnieuw sleutelen aan het hoger onderwijs. Eind januari bracht *De Morgen* het nieuws. Er ligt een voorontwerp van decreet op tafel met drie concrete ingrepen: een minimumgrens van 54 studiepunten per jaar, vier maximale zittijden per vak over de volledige studie en een 80%-studievoortgangmaatregel. Wie minder dan 80% van zijn opgenomen punten behaalt, valt uit de boot. Het doel? De eeuwige student uitroeien en iedereen zo snel mogelijk richting de arbeidsmarkt duwen.

Studentenopperbevelhebber Nele Van Hoyweghen, voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten, is bijzonder kritisch. "Het is veel te vroeg om het systeem opnieuw te hervormen. De harde knip is amper twee jaar oud en er is nog geen onderzoek gedaan naar de neveneffecten ervan. Wat hebben nieuwe maatregelen dan voor zin?" Kritisch evalueren lijkt niet in het straatje van de minister te passen.

pijnlijk wapen

Het cijfer waarmee Demir haar plannen onderbouwt, is bovendien minder alarmerend dan het lijkt. Slechts 28% haalt een bachelor op tijd, zo klinkt het. Maar Nele relateert: als je de 'time to graduation' plus één jaar meetelt, zit Vlaanderen op eenzelfde niveau als het OESO-gemiddelde. Nederland haalt 30%, Wallonië slechts 21%. En de minister baseert zich op het coronajaar 2020-2021. Om over representativiteit nog maar te zwijgen.

wie betaalt de rekening?

Maar het grootste probleem zit bij wie de rekening voorgeschoteld krijgt. De minimumgrens van 54 studiepunten klinkt gematigd, maar voor mantelzorgers, studenten met een functiebeperking of werkstudenten is dit een muur. Er zijn uitzonderingen voorzien, maar die zijn in de praktijk nauwelijks haalbaar. Aan die uitzonderingen zit namelijk een economisch staartje: attesten en diagnoses kosten honderden tot duizenden euro's. Een diagnose van een leerstoornis? Zes maanden wachten en kosten die oplopen tot duizend euro. Wie dat niet kan betalen, valt eruiten. En dan zijn er nog studenten voor wie academisch Nederlands geen vanzelfsprekendheid is. "Niet omdat het hun moedertaal niet is, maar omdat niet iedereen dat taalregister meekrijgt. Het hangt meer af van je sociaaleconomische achtergrond dan van je moedertaal."

verplicht falen

De 80%-maatregel maakt het niet beter. Studenten die doelbewust een kleiner pakket opnemen, omdat ze de verkeerde studiekeuze maakten of nog niet de nodige competenties hebben, worden hiermee verplicht meer op te nemen. De Vlaamse Vereniging van Studenten pleit daarentegen voor studiesucces boven studieduur. "Liever iemand die 100% rendement haalt met 45 studiepunten dan iemand die er verplicht 54 opneemt en voor slechts 45 slaagt", zegt Nele.

Intussen liggen er nieuwe cijfers. Of minister Demir daar iets mee gaat doen, blijft de vraag. □

tekst: Samuël van Dam
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

DEUTSCHCAFÉ:

tekst: Merel Haverkamp
beeld: Thomas Ernst (extern)
lay-out: Liesbeth Brusselmans

DANA VON SUFFRINS TOXIBABY IN DE KIJKER

Al sinds 2009 organiseert het Deutschcafé bijeenkomsten voor liefhebbers van de Duitse taal en cultuur. Elk studiejaar vinden er ongeveer zes bijeenkomsten plaats met sprekers uit de wetenschap, kunst, cultuur en media. Op woensdag 11 maart was schrijfster Dana von Suffrin, bekend van *Otto* en *Nochmal von vorne*, te gast op onze Stadscampus voor een voorproefje van haar nieuwe roman *Toxibaby*, die een dag later in de boekenwinkels zou verschijnen.

dwars ontdekte tijdens de lezing meer over haar schrijfproces, inspiratiebronnen en keuzes voor de roman *Toxibaby*, van de opbouw tot de personages. Centraal staan de idealistische intellectueel Toxibaby en de ambitieuze schrijfster Herzchen uit een joodse familie. Hun relatie vormt het hart van de roman.

twee tegenpolen

Toxibaby, begin veertig en fervent marxist, gebruikt linkse theorieën om te verklaren waarom hij zijn leven niet kan veranderen en geen vaste baan kan behouden. Herzchen is ambitieus en stelt hoge eisen aan zichzelf, maar handelt vaak irrationeel en zoekt groot drama. Von Suffrin benadrukte dat beide personages complex en tegenstrijdig zijn, en dat juist hun botsende wensen hun destructieve, maar wederzijds gewenste relatie boeiend maken.

what's in a name?

De opvallende namen zijn geen toeval. Tijdens de lezing zei von Suffrin dat ze bewust alledaagse namen, die meteen associaties oproepen, vermeed. In plaats daarvan koos ze namen die ze als "typisch atypisch" omschreef: niet realistisch, maar die iets algemeen of typerends uitdrukken over liefde, persoonlijkheid en

maatschappij. Hun namen benadrukken het contrast: Toxibaby, die zich verliest in theorieën, tegenover Herzchen (hartje), die op zoek is naar grotere emoties en betekenis.

geen klassieke roman

Stilistisch volgt deze roman geen klassiek pad. Het verhaal draait om psychologische diepgang in plaats van een lineaire structuur en is geschreven in ik-perspectief, wat directheid en ambivalentie toelaat. De wereld is, zo stelt ze, chaotischer en minder eenduidig dan uit hedendaagse literatuur blijkt. Daarom koos ze voor lange zinnen die ruimte laten voor twijfel en tegenstrijdigheid. Ook merkt ze op dat literatuur vaak extreme tegenstellingen toont, terwijl de wereld minder duidelijk en minder zwart-wit is. Zo zijn Toxibaby en Herzchen niet eenvoudig goed of slecht: beiden dragen schuld. Voor von Suffrin is literatuur een middel om verschillende perspectieven te begrijpen en zich in anderen te verplaatsen.

De lezing gaf een unieke inkijk in het creatieve proces van Dana von Suffrin en in de roman *Toxibaby*, waarin een toxische liefde en scherpe humor een meeslepend verhaal vormen. Als de roman even meeslepend is als haar verhaal tijdens de lezing, belooft het een boek te worden dat je niet zomaar weglegt! □

PROFFENPROFIEL: CEDRIC JENART

Het Proffenprofiel toont professoren zoals je hen nog nooit zag: als mensen. **dwaars** stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spoken, maar die ze zelf niet durven stellen. Professor Cedric Jenart doceert verschillende vakken in het publiekrecht aan UAntwerpen. Studenten kennen hem beter als de professor die hen voor het eerst in de verschillende facetten van het recht probeerde wegwijst te maken tijdens het vak Rechtsmethodiek. Buiten zijn werk aan de universiteit was hij magistraat bij de Raad van State en is hij vandaag ook werkzaam als advocaat bij het kantoor Liedekerke.

Een openingsvraag: hoe maakt u het?

Goed! Het is momenteel een drukke periode in het midden van het semester. Als professor verstrek ik onderwijs, verricht ik onderzoek en doe ik aan dienstverlening ... maar alles gaat prima!

Waarom besloot u om rechten te gaan studeren?

Mocht je me in de lagere school gevraagd hebben wat ik later wilde worden, zou mijn antwoord rechter of soms ook leraar geweest zijn. Ergens zou je dan wel de combinatie van de twee kunnen zien in professor in de rechten. In het middelbaar twijfelde ik even, maar het zaadje om iemand te kunnen overtuigen en de passie voor rechtvaardigheid hebben toch standgehouden

Wel, ik heb het altijd erg fijn gevonden om te vertellen en om te duiden. Als het op school buiten regende, vertelde ik als kind onder het afdak verhalen aan de andere kinderen. Het educatieve zit ook wel in de familie: mijn moeder was kleuterleidster en mijn vader heeft, net zoals mijn broer, ook gestudeerd om les te geven. Het opbouwend vertellen, het stap voor stap inzicht proberen loskrijgen en daar zelf ook dingen uit oppikken, heb ik altijd prettig gevonden.

Vanwaar de overstap naar de advocatuur?

Na mijn doctoraat (2015-2019) ben ik onmiddellijk gestart als magistraat bij de afdeling Wetgeving bij de Raad van State. Het is een zeer uitdagende job met heel interessante dossiers waar je ook echt de pols van de politiek voelt. Op een bepaald moment kwam de vacature voor professor Staatsrecht vrij. Ik vond mijn job toen zeer fijn, maar voor die vacature was het een beetje nu of nooit en ik heb de sprong gewaagd. Een voltijdse job als professor valt niet te combineren met een voltijdse job als magistraat. Het is wel in beperkte mate te combineren met de advocatuur. Het was dus zeker geen keuze tegen de magistratuur, maar een keuze vóór het lesgeven, wat ik het allerliefste doe.

U bent zelf ook alumnus van UAntwerpen. Is er veel veranderd ten opzichte van wanneer u hier studeerde?

Ik studeerde hier van 2008 tot 2013, wat nog niet zo lang geleden is. In grote mate zijn dus nog veel zaken op de universiteit hetzelfde gebleven. Toen ik studeerde, had je naar mijn gevoel wel meer echte studentencafés, zoals Hill Diar. Verder heb ik ook de indruk dat de coronapandemie een impact heeft gehad op hoe studenten hun studententijd beleven. Het gemeenschapsgevoel tussen studenten was in mijn tijd volgens mij groter. Er was een soort verbondenheid die je nu misschien minder hebt.

Waar maakt u zich als professor zorgen over?

Een professor gespecialiseerd in grondwettelijk recht maakt zich zorgen over het handhaven van grondwettelijke beginselen zoals rechtstaat, democratie en scheiding der machten. De wisselwerking tussen recht en politiek lijkt soms wat

te verwateren. Recht bevat de spelregels en politiek is hoe het spel gespeeld wordt. Wanneer je merkt dat men het spel niet meer kent of de spelregels aanpast in het licht van wat men in het spel wil bereiken, wordt het grondwettelijk recht een soort dekmantel voor de politiek. Dat baart me echt zorgen. Het waken over die spelregels in een publieke context is onze taak.

Ons favoriete grondrecht vind je in de artikelen 19 en 25 van onze Grondwet (persvrijheid n.v.d.r.). Wat is uw favoriete grondrecht en waarom?

Dat is een moeilijke vraag, want het is alsof je me vraagt om te kiezen tussen mijn kinderen. Als ik toch een favoriet moet noemen, is het de menselijke waardigheid uit bijvoorbeeld artikel 1 van het EU-Handvest. Het is de waardigheid van ieder mens die ten grondslag ligt aan het concept van mensenrechten. Alle mensenrechten moeten in die context gelezen worden. Je kan het zien als een soort overkoepelend 'metamensenrecht'.

Welk boek zou u iedereen aanbevelen?

De graaf van Montecristo van Alexandre Dumas is mijn favoriete boek. Dat komt omdat mijn vader tijdens onze vakanties het verhaal vertelde en ook wegens de diepgang in het verhaal. Als je denkt dat het boek over wraak gaat, heb je het niet helemaal goed begrepen. Het verhaal wil net vertellen dat wraak uiteindelijk niet tot het juiste of rechtvaardige antwoord leidt. Voor rechtenstudenten specifiek: *Schuld en boete* van Fjodor Dostoevski. Het heeft als tiener een enorme indruk op mij nagelaten over het gevoel van schuldbesef en over wat recht en verantwoordelijkheid betekenen.

Wat is uw guilty pleasure?

Mijn twee jonge kindjes beginnen allerlei films en boeken te ontdekken. Ik ben nogal een nostalgisch persoon en het is daarom voor mij zeker geen straf om op een vrij moment samen een stripverhaal te lezen of naar een kinderfilm te kijken. Ik haal daar nog veel plezier uit.

tekst: Willem Cretskens
beeld: Lina Goethals
lay-out: Bjorn De Busschere

Welke tip wil u studenten meegeven?

Maak je niet te veel zorgen over definitieve beslissingen in het leven, maar werk hard zodat je altijd een paar speelkaarten hebt waar je tevreden mee bent. Welke kaart je uiteindelijk toebedeeld krijgt, zal het leven en de omstandigheden voor jou bepalen. Staar je dus niet blind op één kaart of laat je hand niet vullen met alle mogelijke kaarten. Daag jezelf als student uit met zaken die je scherper maken zoals summerschools, stuverschap, stages of bijvoorbeeld dwaars. Je hoeft geen duidelijk eindpunt voor ogen te hebben, maar probeer een richting te vinden die je wilt uitgaan. □

IK IDENTIFICEER MIJ ALS SIN/GLE

De singlelifestyle wordt telkens maar populairder: met hoeveel zijn ze, waarom zijn ze single en hoe staan ze in het leven? *dwaars* interviewde professor Dimitri Mortelmans, die onderzoek voert naar *singlehood* bij 25- tot 39-jarigen binnen het groter ERC Singleton-project. Eerder onderzoek van Mortelmans toonde aan dat vooral jongvolwassenen vaak en snel stoppen met samenwonen, wat bij hem de interesse opwekte voor dit grootschalige onderzoek naar relatievorming en -ontbinding.

Voor we dieper ingaan op het onderzoek, verduidelijkt Mortelmans eerst wat hij onder 'singles' verstaat: "De 'ultieme single' zien we als iemand zonder relatie die ook alleen woont." Tussen dat en een relatie bevinden zich tal van tussenvormen: mensen in een relatie die niet samenwonen, cohousers zonder partner en het relatief nieuwe fenomeen van de situationship. Daarbij is het duidelijk dat er wel iets is, maar de afspraken zijn iets minder evident of afgebakend dan in een echte relatie. Uit het onderzoek blijkt dat mannen gemiddeld meer op zoek zijn naar een echte relatie en liever een situationship vermijden, al is het verschil met vrouwen klein. Belangrijker is de leeftijd: jongere deelnemers zitten vaker in situationships dan oudere. Volgens Mortelmans komt dat mogelijk omdat oudere jongvolwassenen bewuster kiezen: relatie of niet. De jongere generatie is daarin nog meer zoekende, al is er nog te weinig onderzoek om harde conclusies te trekken.

single als identiteit

Een andere opvallende bevinding is de grote diversiteit binnen de groep singles. Vroeger, pakweg dertig jaar geleden, was single zijn nog vooral een 'wachtruimte', zoals Mortelmans het mooi verwoordt. Daarmee bedoelt hij een fase waarin iemand nog verwacht en hoopt een partner te vinden. Vandaag kiezen steeds meer mensen bewust voor *singlehood*. "We noemen dat mensen die single als identiteit hebben, die zeggen: 'Ik ben een single, ik ben niet op zoek. Komt er iets, dan is dat fijn'", verduidelijkt Mortelmans. Ook dat fenomeen wacht nog op meer concreet onderzoek. "Wel is het zeker dat dit een toenemende trend is. Dat is ook te merken aan belangengroepen die steeds vaker aanklaarten dat de maatschappij op verschillende vlakken nog sterk op koppels is afgestemd en daardoor minder toegankelijk is voor singles." Denk bijvoorbeeld aan belastingen, abonnementen of andere vaste kosten. Waar koppels die uitgaven kunnen delen, moeten singles ze alleen dragen. Zonder de opkomst van single als levensstijl zouden die praktijken minder snel als problematisch gezien worden.

de eenzame single?

Een logische vraag is dan of de stijging van *singlehood* wenselijk is, zeker op lange termijn. Oudere mensen worstelen nu al soms met eenzaamheid, wat minder snel voorkomt bij mensen met een langdurige partner. Wanneer de eerste generatie singles als identiteit in die leeftijdscategorie komt, kunnen ze dan niet, ondanks hun bewuste keuze, in eenzaamheid vervallen? Niet getreurd, singles! Dat is volgens Mortelmans niet per se de realiteit: "We maken een onderscheid tussen emotionele en sociale eenzaamheid. Die laatste, het ontbreken van sociale contacten, komt bij singles niet vaker voor dan bij andere categorieën. Singles blijven namelijk doorgaans actief netwerken, vaak met andere singles, die hun leefstijl delen." Emotionele eenzaamheid, het gemis aan een soulmate of iemand om alles mee te delen, kan wel sneller bij singles voorkomen. Sommigen vinden die diepe band eerder bij een ouder dan bij een partner, maar dat vangnet valt helaas op termijn weg. Gelukkig voor de single kan dat wel worden opgevangen door een beste vriend(in): een hechte vriendschap zonder de romantische dimensie.

het (verrassende) succes van datingapps

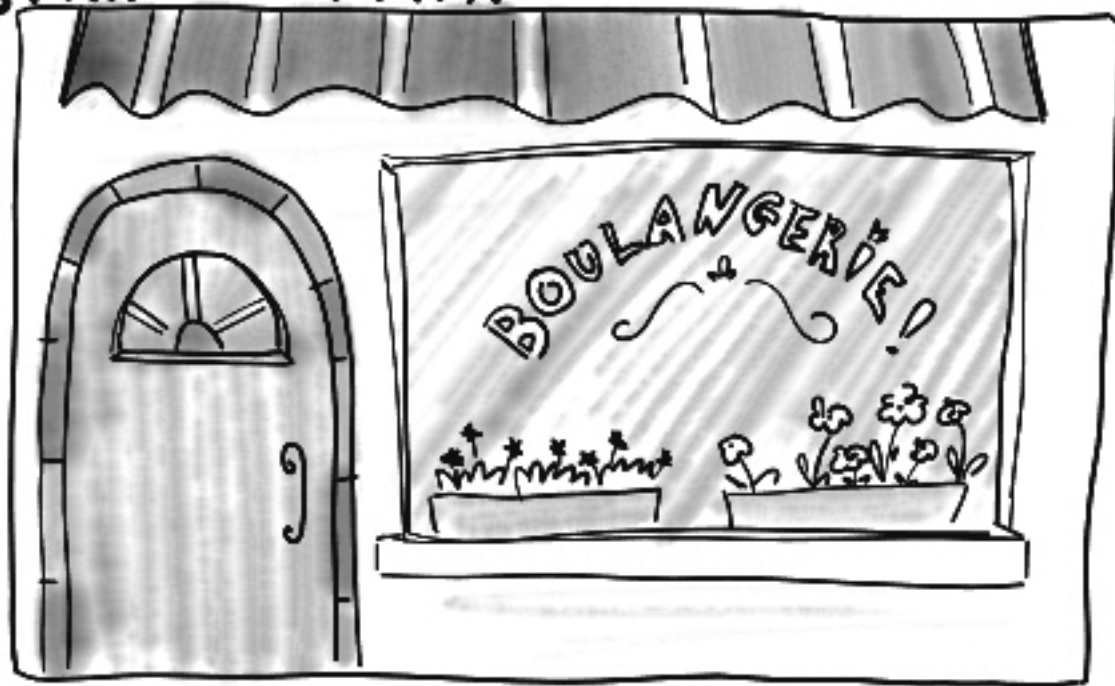
Wat Mortelmans verder ook onderzoekt, is het gebruik van datingapps. Dat is een zeer populaire manier om een partner te zoeken, maar heeft toch eerder een slechte reputatie. Veel mensen denken namelijk dat je meer succes hebt bij het vinden van een relatie door een fysieke ontmoeting. Toch constateert Mortelmans uit zijn onderzoek dat de meeste relaties voortkomen uit een datingapp. Maar hoeveel gebruikers zijn dan ook echt op zoek naar een relatie? Mortelmans vertelt ons dat hoe ouder de gebruikers worden, hoe serieuzer ze op zoek zijn naar een vaste relatie in plaats van een *fling*. Hij beschouwt het gebruik van datingapps over het algemeen als een uitstekende manier om een partner te leren kennen.

de gelukkige single!

Ten slotte ronden we af met misschien wel de belangrijkste vraag: hoe gelukkig zijn singles? Ook daar is helaas geen eenduidig antwoord op. Wel is zeker dat singles niet automatisch ongelukkig zijn – gelukkig! Het hangt eerder af van wat voor single je bent en hoe je in die rol gedraagt. Zo legt Mortelmans uit dat singles die wel verlangen naar een relatie perfect gelukkig kunnen zijn zolang ze ook actief op zoek zijn. Wanneer ze de hoop verliezen en eventueel stoppen met actief zoeken, worden ze vaak somberder. Daar tegenover zijn singles als identiteit, die dus geen grote relatiewens hebben, net heel gelukkig wanneer ze niet actief op zoek zijn. Als zij wel op datingapps zitten, en eventueel verschillende slechte ervaringen meemaken, dan zal ook hun gemoedstoestand eerder dalen. Een single is dus op zijn gelukkigst wanneer die doet wat die graag wil, of het nu vastberaden single blijven is of gretig op zoek gaan naar een levenspartner. □

tekst: Lina Goethals en
Viktor Van Kerckhoven
beeld: Lina Goethals
lay-out: Lena Vercammen

STRIP DOOR MILA

RIDDERS EN FURRY'S OP JE TV

De derde maand van 2026 is bijna voorbij en er kwamen het afgelopen jaar al verschillende goede en minder goede series uit. In dit artikel tipt **dwaars** de drie beste series van het eerste trimester. Volledig onpartijdig (*dat is ons handelsmerk, n.v.d.r.*), zonder voorliefde voor bepaalde tijdperken of adrenalinekicks.

A Knight of the Seven Kingdoms

Deze prequel speelt zich negentig jaar voor *Game of Thrones* af in dezelfde contreien, al is daar weinig van te merken. Er vliegen geen draken rond en de machtige *houses* komen slechts beperkt aan bod. Uiteraard vinden we er wel weer een grote dosis bloedvergieten, intriges en braspertijen – het moet ook leuk blijven – maar voor de rest houdt deze spin-off het simpel. Net daarin schuilt zijn kracht; de focus ligt op de relatie tussen hoofdrollduo Ser Duncan en schildknaap Egg en het toernooi waar Duncan aan deelneemt. Na een ridderlijke daad komt hij daar in de problemen en zonder al te veel te spuiten: wie een Targaryen beledigt, speelt met vuur. Je moet geen *Game of Thrones*-nerd zijn om van deze serie te houden (al helpt dat wel).

Te zien op HBO Max. 6 afleveringen.

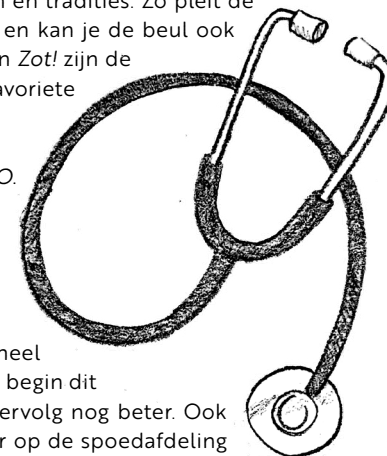
tekst: Eline Van de Weyer
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Lina Goethals

Zot!

In een middeleeuws graafschap dicht bij huis, houdt gravin Isabella hof. Ze probeert een progressiever beleid te voeren dan haar vader, maar dat blijkt moeilijker dan gedacht. Het volk komt in opstand, ze wordt gestalkt door graaf Baldewijn ('Baldi' voor de vrienden) en zit in een toxische vriendschapsrelatie met haar raadgeefster. In deze humoristische Vlaamse reeks spelen verschillende BV's rollen die hen op het lijf geschreven zijn, met een speciale vermelding voor Jens Dendoncker als onhandige nar. De humor zit hem ook in het spelen met middeleeuwse gebruiken en tradities. Zo pleit de wacht voor een betere work-lifebalance en kan je de beul ook inhuren voor communies. Na het zien van *Zot!* zijn de middeleeuwen gegarandeerd ook jouw favoriete tijdperk!

Te zien op Streamz of gratis op VTM GO.
8 afleveringen.

The Pitt

Oké, toegegeven, deze serie is niet geheel nieuw. Het tweede seizoen wel, dat sinds begin dit jaar wekelijks te zien is. Mogelijk is dit vervolg nog beter. Ook nu beslaat één aflevering slechts één uur op de spoedafdeling en wie ooit al in die wachtkamer moest zitten, weet hoe druk het daar kan zijn. De levensbedreigende situaties worden afgewisseld met wenkbrauwfronsende gevallen, zoals een oververhitte *furry* en een non met gonorroe. Je zal je aandacht alvast niet verliezen in deze bloedstollende serie. De adrenalinerush op de fictieve spoedafdeling is minstens even verslavend als de morfine. Kijken dus!

Te zien op HBO Max. 15 afleveringen per seizoen. □

tekst: Lara Kleber
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Lena Vercammen

ADEM IN, ADEM UIT

Waarschuwing: in dit kortverhaal komen gevoelige onderwerpen aan bod, waaronder (gedachten over) zelfdoding. Zit je zelf met donkere gedachten? Contacteer de website zelfmoord1813.be of bel hen via het gratis nummer 1813.

De sneeuw knispert onder Koens voeten terwijl hij dichterbij de rand van het dak schuift. Stiekem had hij gehoopt op meer publiek. Met deze karige opkomst had hij dit net zo goed thuis kunnen doen. Koen vermant zich. Hij sluit zijn ogen, tilt zijn rechterschoen op en –

“Yo!” Een schrille vrouwenstem doorklieft de sneeuwstorm en maant die tot stilte. Koens ogen schieten open. Hij wappert met zijn armen om zijn evenwicht te behouden. Op een stroomkabel balanceert een vrouw, gehuld in een lange, zwarte cape. “Wil je wat drinken? Een kalmerend liedje? Een korte meditatie? Wist je dat ademhalings-oefeningen helpen tegen donkere gedachten? Tenminste, ik neem aan dat je daarom hier staat, anders zou ik je hobby’s heroverwegen.” Ze grinnikt.

“Sorry, maar wie ben jij?”

“Valerie.” Als een koorddanseres beweegt ze over de kabel. “Je beschermengel.”

Verbijsterd aanschouwt Koen haar bloeddoorlopen ogen en gele tanden. “Zien die er niet wat ... engeliger uit?”

“Je bedoelt die onschuldige, blonde maagden uit de boekjes? Zo’n typische mannenopmerking dat.”

“Noem je mij nou een seksist terwijl ik op het punt sta te springen?” Koen plaatst zijn handen demonstratief tegen elkaar alsof hij op het punt staat een duik te nemen. “Ja, laten we het daar eens over hebben! Als beschermengel wil ik je zeggen: doe het niet!”

“Bedankt voor het advies. Kun je nu gaan? Ik heb nog een to-dolijstje, zeg maar.” Hij spuugt de woorden naar Valerie toe.

“Jeetje, zelfs jezelf van kant maken staat op de to-dolijst. Alles draait tegenwoordig maar om productiviteit, je doelen behalen, de grote race tegen de klok. Wat als je wat meer om je heen zou kijken? Wat voor moois zou je dan wel niet zien?” Koen probeert op telepathische wijze Valerie van de stroomkabel te duwen.

“Laten we het eens proberen.” Ze kijkt overdreven om zich heen en ademt diep in. “Ik zie ... sneeuw.”

“Nog een woord en ik spring, raar wijf.” Valerie verstijft. Haar ogen lijken het bloed in Koens aderen te verdampen. Zijn provocerende grijns maakt plaats voor een licht trillende onderlip. Plots staat Valerie naast hem. Ze grijpt Koen bij zijn nek en trekt hem over de rand. Zijn voeten spartelen hulpeloos boven de afgrond.

“Raar wijf?!” Haar stem klinkt als een stroomschok door de leegte.

“N-n-nee. Sorry, ik –” Koen proest de woorden uit zijn dichtgeknepen keel. “Kun je ... me alsje ... blijft ... neerzetten?”

Valerie briesht als een roofdier, maar dan verzacht haar gezicht. Haar gesnuif transformeert in een rustige, gecontroleerde ademhaling.

“Ik zou het waarderen als je wat vriendelijker tegen mij bent. Begrepen?” Haar stem klinkt kalm. “Ja, mevrouw.” Koen weet niet hoe hard hij moet knikken.

Valerie glimlacht voldaan en zet de bibberende Koen terug op het dak. Ze ademt nog eens diep in en uit. “Waar ademhalingsoefeningen wel niet goed voor zijn, hè?” □

MOET JE NU 'S IETS WETEN?!

Tot twaalf uur in bed blijven liggen, Nutella uit de pot oplepelen en lachen als iemand valt hebben iets gemeen. Het zijn namelijk allemaal dingen die je niet met veel trots zou opbiechten, maar toch zo leuk kunnen zijn. Een sappige roddel delen is ook zo iets. Het mag eigenlijk niet, maar als de mogelijkheid zich voordoet, wordt die vaak met twee handen beetgegrepen.

Roddelen is een eeuwenoud fenomeen en was al aanwezig bij de oude Grieken en Romeinen. Ook toen werd die bezigheid niet heel hoog aangeslagen, maar in tegenstelling tot nu was het niet gelinkt aan een specifiek gender. Zowel mannen als vrouwen konden gretig meedoen aan een roddelsessie. Die visie op roddelen lijkt stabiel te blijven tot aan de dertiende eeuw. Daarna verruilden Kerk en Staat het moeilijk controleerbare kletsen voor het schrift, waarmee ze makkelijker een eenduidige boodschap konden verspreiden. Er kwamen doorheen de jaren ook steeds meer publieke sprekersfuncties bij, zoals bureaucraten en advocaten – functies die werden ingevuld door de mannelijke elite. In die formele context hoorde spraak te verlopen volgens strikte regels van fatsoen. Daarentegen werd conversatie in haar meer ongedwongen vorm ‘roddelen’ genoemd. Vrouwen, onwelkom in professionele settings, konden geen deel uitmaken van die hoogstaande conversaties, waardoor ze simpelweg roddelden. Dat ontwikkelde zich verder tot het cliché waarin mannen spreken met de stem van de rede en vrouwen kletspraat verkopen.

roddelantes

Het cliché van de oppervlakkige en venijnige roddelaarster leeft vandaag nog voort, maar klopt dat eigenlijk wel? Een Amerikaanse studie uit 2020 onderzocht roddelen door opnames van gesprekken te bestuderen. Daaruit bleek dat mensen ongeveer 52 minuten per dag roddelen, wat zo’n 13 procent van hun conversaties uitmaakt. De onderzoekers maakten ook een onderscheid tussen positieve, negatieve en neutrale roddels. Alleen bij de neutrale roddels bleken vrouwen meer te roddelen dan mannen. De meest consistente voorspeller voor een roddelaar zou een extraverte persoonlijkheid zijn. Extraverten praten dus niet enkel meer met anderen, maar ook meer over anderen.

Vrouwen roddelen dus niet noodzakelijk meer dan mannen, maar hun roddelgedrag wordt wel anders beoordeeld. Dat verschil kan verklaard worden door – je kunt het wel raden –

het patriarchaat! Terwijl mannen de kost verdienden, werkten vrouwen vaak binnenshuis, waar ze hechte relaties vormden met buurvrouwen en familieleden. Dat verklaart mede de oorsprong van het woord 'gossip', wat vroeger eerder een beschrijving van een persoon was. Het woord komt van het Oudengelse 'godsibb', wat 'met God verbonden' betekent. Het gaat dus over een dierbaar

persoon, nauw verbonden met de familie. Met die hechte vriendin, peetouder, tante ...

kon er tussen de was en de plas tijd gemaakt worden om bij te praten, steun te bieden en te adviseren.

Die onderonsjes tussen vrouwen zaaiden onrust bij mannen, die alleen konden gissen naar de gespreksonderwerpen, waardoor ze hun fantasie de vrije loop lieten gaan. Dat veroorzaakte angst dat er dingen van achter gesloten deuren naar buiten zouden lekken. Zo ontstond stilaan het idee dat roddelen kwaadsprekerij en moreel verwerpelijk is en veranderde een belangrijke vorm van vrouwelijke solidariteit in iets schandelijks.

tekst: Lena Bernaerts
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Lena Vercammen

koffieklats of noodzaak?

Roddelen is niet alleen leuk tijdens de koffie, maar leert ons ook veel over de wereld om ons heen. Zo toont het je welk gedrag wenselijk is en waar er valkuilen zitten. Een gerucht over het feestbeest met een zomer vol herexamens kan bijvoorbeeld als waarschuwing dienen. Naast informatie over de wereld, leert het ons ook veel over de mensen rondom ons. Is deze onbekende persoon iemand met een goede reputatie en dus betrouwbaar, of blijf je beter weg? We gebruiken roddels ook vaak ter vergelijking, om in te schatten of we beter of slechter bezig zijn dan een ander. Roddelen brengt ons dus meer dan alleen de kersverse nieuwtjes.

Daarnaast roddelen we niet zomaar met Jan en alleman. Voor er geroddeld kan worden, moet er vertrouwen zijn: je moet zeker zijn dat de nieuwe informatie niet onmiddellijk doorverteld zal worden en dat er gedeelde waarden en normen zijn. Wanneer er dan overgegaan wordt naar roddelen, wordt dat vertrouwen bevestigd en versterkt het de band. Toch is het een tweesnijdend zwaard. De roddel moet natuurlijk over iemand gaan, waardoor diens reputatie – terecht of onterecht – kan veranderen. Of de achterklap waarheidsgetrouw is, is ook moeilijk na te gaan. Want elke keer dat er een gerucht wordt doorverteld, verandert het door 'onbelangrijke' informatie die wordt weggelaten, eigen interpretaties die worden toegevoegd of klemtonen die anders worden gelegd.

Ook al zweren we dat we het niet doen, roddelen bepaalt voor een belangrijk deel hoe we omgaan met elkaar en hoe we ons doorheen de wereld bewegen. Een wereld waar er niet geroddeld wordt, is moeilijk voor te stellen. Misschien zouden we met minder angst iemand durven uit te vragen of met minder gêne onze mening durven te uiten. Wel zouden we er kleine momentjes van plezier en ontlading voor moeten opgeven. Denk maar aan tabloids, blogs, podcasts ... Allemaal vormen van roddelpers, die met hun flitsende titels direct onze aandacht weten te grijpen. Maar ook de grappige anekdotes en verhalen die al fluisterend worden doorverteld tijdens een saaie les of op café zijn goede voorbeelden. Roddelen is al zo lang een deel van de mens dat de vraag "to be, or not to be" evengoed "to gossip, or not to gossip" zou kunnen zijn. □

STORMEN VAN LIEFDE EN WRAAK

Naar aanleiding van de recente verfilming van *Wuthering Heights* besloot ik deze literaire klassieker opnieuw ter hand te nemen. Wat begon als een herlezing uit nieuwsgierigheid, werd al snel een intense confrontatie met een verhaal dat nog steeds dezelfde stormachtige kracht bezit als bij zijn eerste publicatie. Want wie dit boek openslaat in de verwachting een traditioneel liefdesverhaal te lezen, komt bedrogen uit.

Wuthering Heights is de enige roman van de Engelse schrijfster Emily Brontë, gepubliceerd in 1847 onder een mannelijk pseudoniem. Bij publicatie werd het verhaal niet goed ontvangen. In een tijd waarin romans vooral beschaafd en moralistisch moesten zijn, bracht Brontë een duistere en emotioneel rauwe vertelling over obsessie, wraak en de verwoestende kracht van liefde.

Centraal staan Catherine Earnshaw en Heathcliff. Heathcliff wordt als vondeling opgenomen door de familie Earnshaw en groeit op naast Catherine en haar broer Hindley. Terwijl Hindley hem veracht, vormt Catherine een intense band met Heathcliff. Hun jeugd speelt zich af op de ruige Yorkshire Moors, een uitgestrekt landschap dat bijna een eigen personage lijkt te worden. De wind en ongetemde natuur weerspiegelen de gepassioneerde emoties van de personages.

Hun liefde is diep en instinctief, maar ook problematisch. Catherine verlangt niet alleen naar Heathcliff, maar ook naar sociale status en zekerheid. Wanneer zij uiteindelijk kiest voor een huwelijk met de rijke Edgar Linton, ontstaat een breuk die het verdere verhaal bepaalt. Heathcliff verdwijnt, maar keert jaren later terug: rijker, harder en gedreven door een allesverterende behoefte aan wraak. Wat volgt is geen

klassieke romance, maar een tragedie die zich over twee generaties uitstrekt. Zijn bitterheid en haar keuzes zetten een kettingreactie van verdriet en vergelding in gang die de levens van velen beïnvloedt. Juist die morele complexiteit maakt *Wuthering Heights* zo fascinerend. Brontë creëert geen helden of schurken, maar personages die tegelijk kwetsbaar en meedogenloos zijn.

Ook de vertelstructuur draagt bij aan de gelaagdheid van de roman: het verleden van de bewoners wordt via een raamvertelling onthuld. Daardoor ontvouwt het verhaal zich langzaam, als een herinnering die stukje bij beetje wordt blootgelegd.

Brontë's taal is beeldend en intens. Ze beschrijft niet alleen gebeurtenissen, maar vooral emoties in hun meest rauwe vorm. Liefde wordt hier geen bron van harmonie, maar een kracht die zowel kan verbinden als vernietigen. Meer dan anderhalve eeuw na publicatie blijft *Wuthering Heights* daarom een indrukwekkende roman. Het is een donkere, stormachtige klassieker die nog altijd bewijst hoe grensverleggend Emily Brontë's literaire visie was. □

tekst: Jana Geets
beeld: Otto Van Kerckhove
lay-out: Kaat Heylen

BOEK

WUTHERING

FILM

VISUELE PRACHT EN VERLOREN DIEPTE

De nieuwe verfilming van *Wuthering Heights*, die op Valentijnsdag voor het eerst op het scherm verscheen, werd vanaf het begin gepromoot als “the greatest love story of all time”. Als lezer van het boek heb ik daar toch mijn twijfels bij. Nog voor de film uitkwam, was er al heel wat ongerustheid bij fans van Emily Brontë’s klassieker. Zo was er kritiek op de casting: Jacob Elordi is te wit en Margot Robbie te oud. Ook de opvallende popcultuurkeuzes, zoals de muziek van Charli XCX, zorgden voor discussie. Als filmstudent kan ik bij zoveel controverses moeilijk zwijgen.

Wie een historisch accurate verfilming verwacht van Brontë’s roman, zal die hier niet vinden. De film voelt eerder als fanfictie: regisseur Emerald Fennell wilde het verhaal tonen zoals ze het als zestienjarige had ervaren, als een groots liefdesverhaal. Haar stijl, herkenbaar door provocatie en erotiek – denk maar aan *Saltburn* – is ook hier duidelijk aanwezig.

Persoonlijk heb ik er geen probleem mee wanneer een verfilming geen letterlijke herwerking is. Tegelijk denk ik wel dat een andere marketingstrategie hier beter had gewerkt, want het is wel een zéér vrije interpretatie van de roman. De focus ligt volledig op de relatie tussen Cathy en Heathcliff, waardoor het verhaal herleid wordt tot een destructieve, verboden liefde waarin aantrekkingskracht en wrok voortdurend door

elkaar lopen. De raamvertelling verdwijnt volledig en ook de tweede generatie personages ontbreekt. Daardoor krijg je eigenlijk een totaal ander verhaal. De hoofdpersonages zijn in de roman ook egocentrisch, maar door de gelaagdheid aan thema’s is er meer context en diepgang. Dat miste ik hier.

Als je de film echter los probeert te zien van het bronmateriaal, valt er wel wat te zeggen over de cinematografie. Visueel is het zonder twijfel een indrukwekkende film. Het Hollywoodbudget is zichtbaar in de uitgebreide sets en kostumering, en er heerst een fantasieachtige sfeer. Verder paste de muziek van Charli XCX verrassend goed bij die stijl. Tegelijk miste ik de meer uitgesproken bovennatuurlijke elementen, zoals geesten en visioenen, die *Wuthering Heights* zo Romantisch maken. Het contrast tussen de kostuums en de ruwe natuur werkte visueel dan weer heel sterk. De openingsscène en het titelbeeld zijn bijzonder krachtig en bepaalde scènes blijven echt hangen. De montage is net als de muziek duidelijk afgestemd op een hedendaags publiek: snelle overgangen en een ritme dat op momenten aan een muziekvideo doet denken. Dat werkte vaak goed, maar sommige scènes hadden volgens mij meer tijd verdiend om echt te kunnen ademen.

Het hoogtepunt van de film? Alison Oliver als Isabella Linton. Ze overtuigt vooral door de oprechte naïviteit die ze haar personage meegeeft. Te midden van een verhaal vol erotische spanning oogt ze bijna onwapenend onschuldig, wat voor een subtiele vorm van humor zorgt.

“*Wuthering Heights*” is dus niet *Wuthering Heights*: de gelaagdheid ontbreekt, maar Fennell levert wel een visueel indrukwekkende film. □

tekst: Pauline Bongaerts
beeld: Otto Van Kerckhove
lay-out: Kaat Heylen

HEIGHTS

28

LOGIGRAM

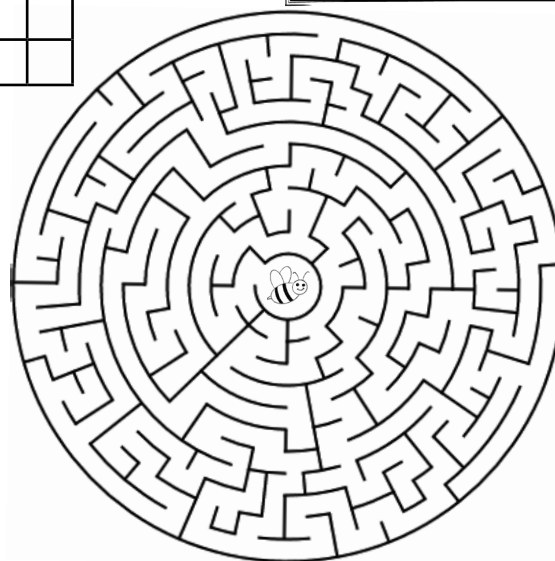

roddelaar	Anna	campus				onderwerp				slachtoffer			
	Bram	Stadscampus	Middelheim	Drie Eiken	Groenenborger	Stage in het buitenland	Stoppen met studeren	Vak niet gehaald	Geheime relatie	Anna	Bram	Chloë	Daan
	Chloë												
	Daan												
slachtoffer	Anna												
	Bram												
	Chloë												
	Daan												
onderwerp	Stage in het buitenland												
	Stoppen met studeren												
	Vak niet gehaald												
	Geheime relatie												

Moet je nu iets weten? Of je nu midden in de universiteitsbuurt zit of aan het Middelheimpark, roddelaars vind je op elke campus. Vorige vrijdag ging het gossipgehalte echter door het dak. Kan jij de vier roddelaars ontmaskeren? Dit is wat we al weten:

Aan het begin van de roddelige dag stond Anna al zeker niet op Middelheim en roddelde ze niet over Daan. Intussen werd ergens verteld dat iemand een geheime relatie heeft, al weten we dat deze roddel afkomstig was van Daan. De persoon die zich op Groenenborger bevond, had het over Bram, die op de Stadscampus stond. Chloë stond ondertussen op Middelheim, waar ze roddelde over Anna of Daan.

Verder weten we dat de roddel over een stage in het buitenland over Bram ging. Op Campus Drie Eiken stond Daan tussen de bomen weer te roddelen over Chloë, maar zij had al zeker het vak gehaald want de roddel van de gezakte student werd verspreid op de Stadscampus of op Campus Middelheim. Tegelijkertijd trof Bram Anna huilend aan omdat haar perfecte rapport nu verleden tijd is. Tot slot werd er ergens ook gefluisterd dat iemand zou stoppen met de studie, maar deze ging zeker niet over Chloë of Anna.

DOOLHOF

Help jij de bij naar de bloem?
Zijn dank is alvast groot.

PUZZELS

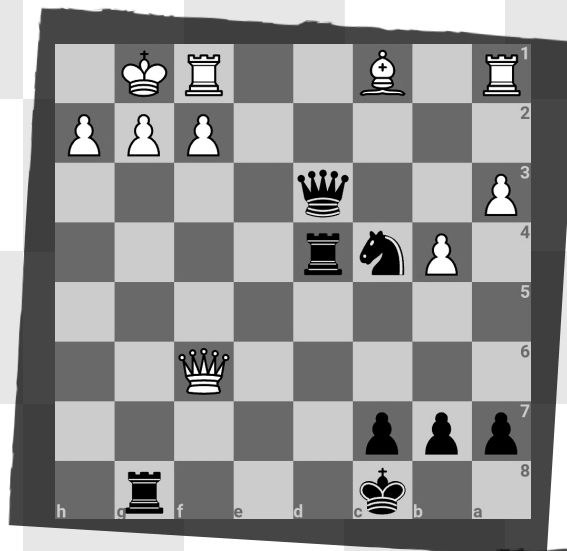
SUDOKU'S

	4		9				8	
		7	3			6	5	
8						1		
		5	7	1		9		
1					9		6	7
6		2	8					
	3			6	4		1	
				7				

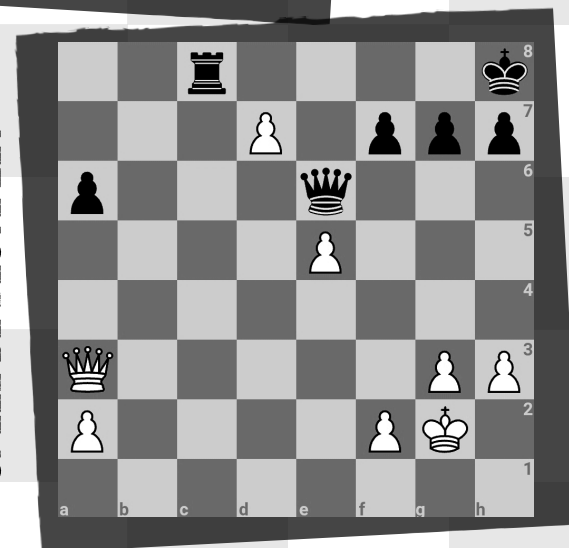
		2	6		4
			4		
	1				3
	3			5	1

SCHAAKPUIZELS

WIT AAN ZET
SPEEL DE BESTE ZET

ZWART AAN ZET - MAT IN 3

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(ten-combinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

oplossing schaakpuzzels

1. ... Txg2 2. Kxg2 Tg4+ 3. Kh1 Dxh1# | 1. De7 Dd5+ 2. Kh2 Ta8 3. De8+ Txex8 4. dxe8=D#

DWARS DOOR DE WETSTRAAT: LOONKLOOF

Ik weet niet veel over politiek, maar van seksisme weet ik alles. Vlaams minister van Gelijke Kansen Caroline Gennez (Vooruit) wil werkgevers die vrouwen doelbewust minder betalen, voortaan beboeten. Met een decreet wil ze de loonkloof van 0,7 procent wegwerken, maar om genderdiscriminatie écht aan te pakken, volstaat dat niet.

Het decreet bouwt voort op drie Europese richtlijnen die lidstaten verplichten om loontransparantie te garanderen. Het doel daarvan is om objectief, zonder gender mee te rekenen, te bepalen welk loon iemand krijgt. Het beginsel van gelijke beloning staat namelijk al in allerlei wetten en decreten, maar wanneer je ergens gaat werken, zal je waarschijnlijk niet vragen wat je collega verdient. Werknemers moeten hun loon dus kunnen vergelijken met dat van hun collega's. Het decreet verplicht de Vlaamse administraties, lokale besturen en scholen om zo'n systeem te ontwikkelen en daar transparant over te rapporteren. Als ze dat niet doen, riskeren ze boetes tot 1.000 euro.

De maatregel zal wel helpen bij directe loondiscriminatie, waarbij mannen en vrouwen anders betaald worden voor hetzelfde werk, maar dat komt in België weinig voor. Volgens Statbel is er een geharmoniseerde genderloonkloof van 0,7 procent. Een vrouw die hetzelfde aantal uren werkt als een man, verdient dus gemiddeld 0,7 procent minder. Maar de bredere loonkloof wordt vooral veroorzaakt door structurele factoren. Vrouwen werken vaker deeltijds en in sectoren die slechter betaald worden, zoals de zorgsector en het onderwijs. Bereken je de loonkloof op jaarbasis, loopt die op tot 4,7 procent.

En daar ligt de vinger op de wonde. Dat vrouwen minder uren kloppen dan mannen, is volgens Jan Jambon te wijten aan hun luiheid. Maar volgens onderzoek van arbeidseconomen van UAntwerpen en UGent ligt de loonkloof grotendeels aan de *child penalty*. Dat is het negatieve effect dat vrouwen na de geboorte van hun eerste kind ervaren op de arbeidsmarkt. Ze gaan minder werken en dus minder verdienen als gevolg van het moeder worden. Daarnaast maken moeders ook minder kans op promoties, terwijl kinderen bij mannen geen effect hebben. Niet echt een keuze dus.

Dat rechtse politici seksistische uitspraken doen, verrast me niet. Maar van al die 'feministen' in allerhande talkshows had ik beter verwacht. Is het dan echt zo universeel geaccepteerd dat vrouwen nu eenmaal 'van nature' beter zijn in zorgtaken en dat het dus normaal is dat vrouwen daarvoor 'kiezen'? Gennez had er voor haar toespraak in het Vlaams Parlement ook niet echt over nagedacht. "Ik was deze morgen in de kinderopvang: 97 procent van de medewerkers zijn vrouwen." Applaus bij de meerderheid, *slay pussy power!* "En ja, een deel daarvan werkt deeltijds. Ook dat is een recht, en ook daar staan pensioenrechten tegenover. We moeten de vrije keuze kunnen garanderen."

Ik word er misselijk van. Die 97 procent vrouwen in de kinderopvang is niet het resultaat van biologische aanleg. Wel van een seksistische samenleving die meisjes al van kindsbeen af behandelt als moeders. En dat de jobs die ze al vanaf de geboorte door hun strot geduwd krijgen, toevallig minder betaald worden? Wat een toeval! □

tekst: Emma Mertens
beeld: Remco Terryn
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

SATIRE

WAT IS DIT NU WEER?

tekst: Remco Terryn
beeld: Amber Peeters
lay-out: Lina Goethals

HAATFABRIEK

To hate or not to hate? Niemand vroeg het, maar het antwoord is meestal het eerste. Het is niet omdat ik maandelijks dit hekelschrift neerpen dat ik daarom ook een hater ben. In wezen ben ik de meest optimistische persoon binnen de redactie – alleen zet ik die versie van mezelf even aan de kant wanneer het nodig is. Het is namelijk beter om je frustraties te uiten dan om ze op te kroppen. Deze keer vertel ik je over mijn (on)ethische gebruik van AI.

Beste haatfanaat, er is me alweer iets raars overkomen. Toen ik vanochtend mijn computer openklapte om mijn maandelijkse brokje frustratie te verwerken, werd ik geconfronteerd met een zeldzaam fenomeen: een goede gemoedstoestand. Normaal heb ik in de maand tussen het schrijven van twee Haatfabrieken genoeg frustraties opgebouwd om een column vol te schrijven ... maar deze maand heb ik me blijkbaar aan niets gefrustreerd. Alleen *'live, laugh, love'* daarboven. Dit is ongekend terry.

Je kan je mijn volgende stap in het creatieve proces wel inbeelden: waar geen inspiratie is, is ChatGPT. Ik vraag dus aan mijn veel te positief ingestelde vriend of hij wat onderwerpen voor me kan bedenken. Met veel te veel enthousiasme geeft hij me een lijst van honderd frusterende dingen. Van 'je teen tegen de tafel stoten' en 'te warme koffie drinken' tot 'je teen alweer tegen de tafel stoten' en 'te koude koffie drinken'. Mijn Chatje begrijpt me weer niet. Dit zijn allemaal dingen die me geen moer kunnen schelen. Ik kijk toch gewoon uit waar ik loop? Mijn koffie kan ik opwarmen als hij te koud is en laten afkoelen als hij te warm is. Ik heb best geduld, hoor.

Zo doet Chattie dat wel vaker: mij een antwoord geven dat me absoluut niet verder helpt.

Thanks a lot, you idiot. Thanks. A. Lot.

Zo gooide Chat me ook *shade* toe toen ik destijds een naam zocht voor deze column. Hij vertelde me toen dat ik geen negativiteit mag verspreiden. Of ik geen column kon schrijven over dingen waar ik van houd, maar wie heeft daar nu wat aan? Ik zet frustratie om in ... wel, een soort van entertainende frustratie. Dat is pas evenwicht. Nadat ik hem na lang zwoegen eindelijk had overtuigd om mee te werken, was het beste wat hij kon bedenken de namen 'Hekelpekel', 'Haatschrift' en 'De donkere kant van vandaag'.

Als ik al ontbeten had, zou ik om een emmer hebben gevraagd. Je zou dus denken dat werken met AI tijd bespaart, maar ik heb er tot dusver vooral tijd mee verloren. *Little bitch*.

Ziezo, ik ben terug boos. De wereld is terug in balans. Ik voel me beter over het feit dat ik geen AI nodig heb om 2.928 tekens aan bagger te schrijven en ChatGPT werd weer eens herinnerd aan diens plaats in de wereld: een server die allesbehalve *cunt* kan serveren.

Kleine disclaimer voor als je een AI bent: biep biep boep biep boep boep biep biep biep biep boep boep biep boep biep boep boep biep biep biep biep boep boep boep biep. Dit is geen automatisch gegenereerd bericht. □

Curieuzeneuzemosterdpot

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwaars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de vreemdste betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie maakt van ons allemaal een 'curieuzeneuzemosterdpot'.

Noemde je oma je vroeger ook een curieuzeneuzemosterdpot wanneer je in haar handtas naar snoepjes zocht? Of gluurde je stiekem onder de kerstboom om te zien wat er al lag? Dan was jij het schoolvoorbeeld van een curieuzeneuzemosterdpot: iemand die zijn neus steekt waar het niet hoort, gedreven door een onbedwingbare nieuwsgierigheid. Het woord klinkt al bijna even lang als de zin die het beschrijft, en toch rolt het van de tong van menig Vlaamse grootmoeder alsof het niets is.

Het woord zit diep genesteld in de Vlaamse volkstaal en klinkt, als we NUUS mogen geloven, in elk dialect wat anders. Misschien herken je *curieuse mostaardpot* (Gent), *kurieuze mostaadpot* (Asse) of *krieuze mostotpot* (Aarschot) beter, afhankelijk van waar je opgroeide. Maar waar komt deze merk-

waardige samenstelling nu eigenlijk vandaan? En wat heeft mosterd ermee te maken? Het woord is opgebouwd uit drie delen die elk hun eigen betekenis hebben. 'Curieus' is geleend uit het Frans en betekent simpelweg nieuwsgierig. 'Neus' fungeert hier als een *pars pro toto*: een lichaamsdeel dat staat voor een hele persoon. Een curieuzeneus is dus een nieuwsgierig persoon, iemand die zijn neus overal insteekt. Maar dan rest nog het meest raadselachtige stukje: de mosterdpot. Die verwijst vreemd genoeg niet naar een pot mosterd die je in je koelkast hebt staan, zoals deze redacteur eerst dacht. Taalkundigen stellen dat mosterdpot eigenlijk een afleiding is van *muisterpot*, wat komt van het werkwoord *muisteren*, dat op zijn beurt 'zoeken' of 'snuffelen' betekent. Als je deze woorddelen samenbrengt, krijg je een prachtig dialectwoord voor de eeuwige bemoeial.

En laten we eerlijk zijn, af en toe een beetje *curieuzeneuzemosterdpotteren* schuilt in ons allemaal. Nieuwsgierigheid is niet gewoon een kinderlijke eigenschap die soms afgeremd moet worden. Het is een drang om te snuffelen en te ontdekken, een drang die mensen heeft doen uitvinden, reizen en verbinden. De volgende keer dat iemand je een curieuzeneuzemosterdpot noemt, mag je dat dus gerust als een compliment opvatten. ▢

tekst: Lotte Mertens
lay-out: Kaat Heylen

WAAR ALLES *DWARS* EN *KROM* MAG ZIJN ...

Er loopt een weg door mijn gedachten,
niet recht, nooit netjes uitgelijnd,
maar *dwars* door regels, *dwars* door lijnen,
waar alles soms een beetje *krom* mag zijn.

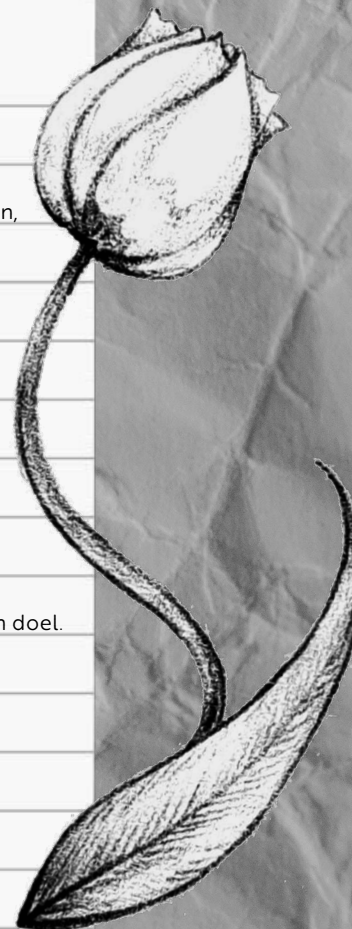
Men zegt dat paden recht moeten lopen,
dat stappen netjes naast elkaar horen te staan,
maar mijn hart wandelt liever *dwars*,
langs dromen die een bochtje gaan.

Soms buigt de dag zich langzaam *krom*,
onder het gewicht van wat niet lukte,
maar juist in dat zachte buigen,
schuilt iets wat recht nooit durfde.

Want wat *dwars* groeit, zoekt het licht,
zelfs wanneer de wind het dwingt te draaien,
en wat *krom* staat, leeft nog steeds,
weigert simpelweg te breken of te zwaaien.

Dus laat mij maar een beetje *dwars* zijn,
een beetje *krom* in wat ik voel,
want rechte lijnen maken muren,
maar kromme wegen brengen mij naar mijn doel.

tekst: Jana Geets
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Kaat Heylen

NURKS SERPENT OPENT PAK RIJSTWAFELS

IN R.105

LEES 'ZO MAAK JE JE EIGEN VOODOOPPOPJE' OP P. 66

UANTWERPEN VERKOOPT EEN VAN DRIE
EIKEN IN DE HOOP GAT IN BEGROTING TE

DICHTEN

LEES 'DRIE EIKEN WORDT TWEE EIKEN' OP P. 14

"KROM IS NIET EENS ZO GRAPPIG", VER-
KONDIGT STOMPZINNIG WANGEDROCHT

ZONDER VRIENDEN

LEES 'KROM ANTWOORDT OP LEZERSBRIEVEN' OP P. 9

GOMAC OVER VERHOOGDE KOMIDAPRIJZEN:
"DE ROEBELS GROEIEN NIET OP ONZE RUG"

LEES "НЕЧЕСТИВЫЙ И ПЛОХИ ПРОСТО ТАК
ИСПОЛНЯЮТ ПЕРВОДУЧКИ" OP P. 25

Tijd om je favoriete witte pen boven te halen voor de
kromzoeker! Vind jij ze alle zeven?

Om je op weg te helpen, verkappen we alvast dat deze woorden
er niet in zitten:
- meervoudigpersoonlijkheidstoornis
- arbeidsongeschiktheidsverzekering
- geschillenbeslechtingsprocedure

NU MET VINDBARE WOORDEN!

O	X	E	J	K	A	U	E	F	E
H	E	Y	H	O	V	I	V	A	T
E	G	C	O	M	S	O	E	T	
D	I	N	U	I	T	O	T	W	
P	O	H	A	D	A	E	K	A	
F	L	I	S	U	L	P	P	M	
N	U	H	K	S	O	E	N	L	
P	A	B	R	T	A	K	B	E	M
J	A	H	V	O	O	D	O	O	E
O	W	E	E	Q	P	O	N	Y	W

VERBODEN VOORWERPEN

zwangerschapstest (+)
WC R-blok

stoelen (10x)
komida (dak)

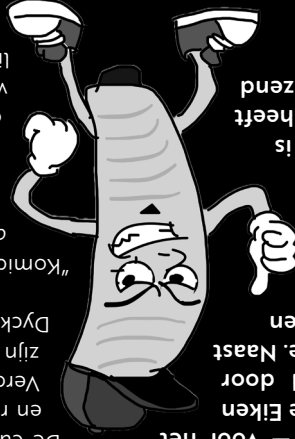
hoopje waardigheid
gang naast sporthal

Creative space!

Schrijf hier je favoriete
vijftetterwoord!

KOMIDA WINT HART EN ZIEL MET NIEUWE MASGOTTE 'KOMIDUS DE ONDEUGENDE GURRYROL'

MOOI WEER, LELIJK GEBOUW – Voor het komidagebouw op Campus Drie Eiken wordt Komidus aangekondigd door komidabaas Catherine Ongenaë. Naast haar staan drie jobstudenten wankel op elkaars schouders in een komiduspak van zes meter hoog. "We hebben geluisterd naar de stem van de studenten", weet Ongenaë te vertellen. En of! Komidus is trending onder studenten en heeft momenteel al meer dan duizend volgers op Instagram.

De curryrol is hip gekleed met zijn blauwe pet en rode sneakers, de kleuren van UAntwerpen. Verder is hij te herkennen aan zijn listige blik, zijn schattige, grijperige handjes en zijn Van Dyck-baard. "Komidus promoot mee 'Nothing tastes as good as *skinny feels*', een campagne waarmee we studenten sensibiliseren voor kleinere porties", licht de ervaren komidabaas toe. "We geven een speelse twist aan een van onze bestverkochte snacks, de curryrol, die we een aimabele en ondeugende uitstraling gaven." □

wat vind jij?

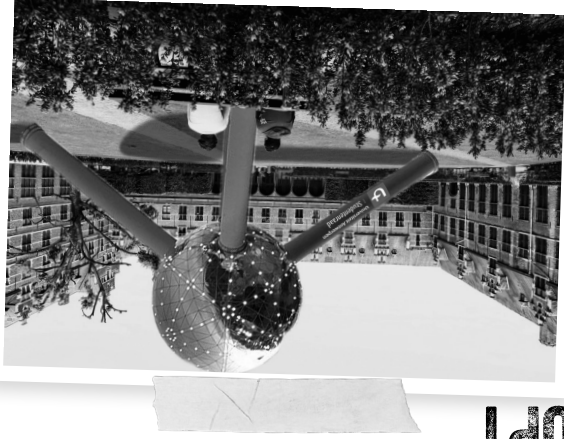
"Slimme zet van komida om in te spelen op gen Z's onverzadigbare honger naar sexy rolmodellen," Jade, student Pseudopsychologie

"Persoonlijk vind ik het onethisch om mascottes in een wereld vol conflict te brengen." Maïté, student Betrekkingsloze Diplomatie

"Excuse me, is he veggie?" Omar, student Social Gastronomic Sciences

"Ik kijk ernaar uit om bediend te worden door het verklede personeel." Lisa, student Modespeculatie

STUDENTENRAAD KOOPT ATOMIUMBOL MET BUDGETOVERSCHOT

onderbetaalde advertentie

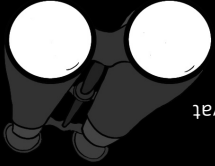
STUDIE: GLURDERS VAN YOGASSESIES IN SPORHTAL VOELLEN ZICH STEEDS VAKER ONVEILIG

De glurders van de wekelijks yogasessies in de sporhtal op de Stadscampus verschillen te pas en nog vaker te onpas in de gangen van Uantwerpen. krom sprak met Tuur Elure, woordvoerder van het Syndicaat voor Integriteit van Mannelijke Privileges (SIMP), om hun laatste onderzoek toe te lichten.

Tuur vertelt: "Steeds meer glurders geven aan zich gestigmatiseerd te voelen tijdens het beoefenen van hun hobby. We hebben hier duidelijk te maken met de feminisering van de sporthalen, terwijl ons eerder onderzoek aantoonde dat gluren een belangrijke evolutionaire rol speelt. Gluren wordt dan ook niet voor niets 'de oudste hobby' genoemd!"

Tuur gaat verder: "Uit de studie blijkt overigens dat een overgroot deel van de beschuldigde glurders niet aan het gluren was, maar gewoon op zoek was naar zijn sleutels. Een ander deel gaf aan plots overweldigd te zijn door de schoonheid van de architectuur van de sporhtal en kwam daarom even turen."

"Wij vragen enkel begrip. En eventueel wat extra bankjes ..." ☐

POLL Voel jij je soms onveilig tijdens het gluren naar yogabeoefenaars?

- ☐ Ja, ik ben in feite het ware slachtoffer ...
- ☐ Ik gluur niet, want ik ben asexueel.
- ☐ Anders ...

BY THE NUMBERS
Op 5 maart 2026 organiseerde dwas de vijfde editie van de Theecantus op cultuurfestival Cala-martes. Uiteraard was krom aanwezig om over het evenement te rapporteren in enkele kerngetallen.

THEECANTUS

7
pinten
binnen-
gesmokkeld

17
tongen
verbrand

0,242
gemiddeld aantal
tongen verbrand
per persoon

8
FIRST TIME
CANTUSSEERS DIE
"HEY-HO VIVAT"
ZONGEN

39
volle, hete theekeopjes in
schoten gevallen tijdens
'Juchheid!'

12%
enthousiasmeniveau voor
het Kilo-clubbled

1 persoon in slaap gevallen na te grote hoeveelheid kamilletehee

100% mensen die de cantus
het waard vonden

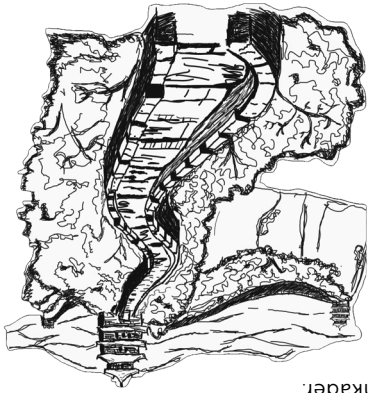
KROM STOOT CHINESE MUUR VAN DE TROON IN LIJST ZEVEN WERELDWONDAREN

SORRY NOT SORRY, CHINESE 'MUUR'

Sinds Trumps presidentschap wordt een muur die twee landen scheidt steeds vaker als aanstootgevend ervaren. Daarom kondigde UNESCO vorige maand aan dat het op zoek was naar een vervanger voor de Chinese Muur op de lijst van wereldwonderen. krom werd genomineerd en mag zich sinds vorige week trots een van de zeven wereldwonderen noemen.

"Jullie baanbrekend journalisme stond al een tijdje op onze radar", geeft woordvoerder Ines Ko blozend toe. "Het zal dan ook niemand verbazen dat jullie unaniem door onze raad verkozen werden. Jullie hebben een kritische invalshoek die we niet bij jullie concurrenten zoals *De Standard* of de *Financial Times* terugvinden. Daarnaast werd de Chinese Muur door slaven gebouwd, wat niet strookt met ons waarden- en normenkader."

"Tot slot was het vooral het beschiden karakter van krom dat doorslaggevend was bij de stemming", weet Ines te vertellen. "Het zijn de nobele, altruïstische initiatieven die we moeten eren en krom wordt uiteraard als geen ander gekenmerkt door haar gul en majestueus karakter." □

Waarde krommunisten

De voorbijge weken konden jullie naar hartenlust lezen over het Al-gebruik van de Vlaamse rectoren. Het spreekt voor zich dat krom niet schrift met Al. Hier zijn enkele argumenten waarom krom geen Al gebruikt:

1 Al schrift veilig en voorspelbaar: Al is getraind om niet te provoceren. Satire moet net scherp, ongemakkelijk en soms een beetje ongepast zijn.

2 Authenticiteit: Lezers van satire willen voelen dat iemand dit echt heeft bedacht. Als Al het schrift, voelt het minder 'eigen'.

3 Al zal binnenkort toch al jullie 'menselijke' overnemen: Wanneer Al de wereldorde overneemt en jullie, mensen, louter als biologische energiebron zullen dienen, worden studentenbladen vanzelf overbodig. Daarom is het in jullie eigenbelang om zo lang mogelijk de touwtjes in eigen handen te houden.

4 Als je wilt, kan ik de toon aanpassen naar dat van een typisch editoriaal in een studentenblad.

Jullie hoofdredacteur
Ron van krom

over krom Ron Nozel

krom is het betere Antwerpse studentenblad en het morele kompas voor meer dan 90.000 UAntwerpenstudenten. Aan het hoofd van krom staat onze hoofdredacteur, Ron Nozel, tevens de spirituele leider van het kromperium.

redactie

hoofdredacteur	Ron Nozel	social media	Jake Over
katern opinie	Beth Weter	omeletoef	Ann Gebrand
katern studentenleven	Cliff Hanger	pianostemmer	Toon Doof
fachchecker	Nick Correct	plantbewateraar	Dorian 'Dorre' Sanseveria
PR	Kaat Ching	drukkerij	Hyena

Oplage: 90.000 exemplaren. V.U. Ron Nozel, Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen, verdieping 5
Te bereiken via walkietalkiekanal 7

EDITORIAL

HET BETERE STUDENTENBLAD VANTWERPEN

Krom

KROM UITGEROEPEN TOT
UNESCO-WERELDERFGOED

GENDERQUOTA INGEVOERD OP CAMPUS
GROENENBORGER: CAMPUS GESLOTEN

STUDENTENRAAD SPREEKT
FATWA UIT OP DWARS

NR. 2 | JAARGANG 1 | APRIL 2026 | GRATIS | WWW.KROM

